

ΕΚΛΕΚΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΕΤΟΣ Η'

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΑΡΙΘΜΟΣ 620

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 20

✱

Ἐν Ἀθήναις, 24 Μαΐου 1892

✱

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 20

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἀθήναις	φρ.	8.—
Ταῖς ἐπαρχίαις	"	8.50
Ἐν τῷ ἐξωτερικῷ	φρ. χρ.	15.—
Ἐν Ρωσσίᾳ	ρούβλ.	6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἀλεξάνδρου Δουμά, υἱοῦ: ΑΝΕΥ ΚΑΡΔΙΑΣ.—Γεωργίου
Προδῆλ: ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ, δραματικὸν μυθιστόρημα μετὰ εἰκό-
νων.—Ἐδμόνδου δὲ Ἀμίτις: ΙΣΠΑΝΙΑ.—Catulle
Mendès: Η ΒΑΠΤΙΣΤΙΝΗ, διήγημα.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΣΤΕΙΟΥ, ΑΡΙΘΜΟΣ 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται διὰ γραμ-
ματοσήμων καὶ χαρτονομισμάτων παντὸς
ἔθνους, διὰ τοχομεριδίων ἑλληνικῶν θα-
ναίων καὶ τραπεζῶν, συναλλαγματῶν, κτλ.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ (ΥΙΟΥ)

ΑΝΕΥ ΚΑΡΔΙΑΣ

Καὶ ἐγερεθεὶς ἐνεδύθη χωρὶς νὰ εἶπῃ τίποτε διὰ τὴν αἰτίαν ἣτις τὸν ἠνάγκασε νὰ ἐξυπνήσῃ τόσον ἑνωρὶς. Εἰς τὰς πέντε καὶ ἡμίσειαν ἀνεχώρησε μετὰ τοῦ Ἰουλίου. Ἦτο ἐπὶ τόπου εἰς τὰς ἑξὶ παρὰ πέντε λεπτά. Ὁ στρατηγὸς ἔφθασε σχεδὸν ταυτοχρόνως, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ ἱατροῦ. Ὁ ἰππότης ἔχασματό καὶ καθ' ὃν χρόνον οἱ μάρτυρες προσεποιούντο, ὅτι ἐπλήρουν τὸ ἕτερον τῶν πιστολίων, ἐκάθισε παρὰ τὴν ρίζαν δένδρου καὶ ἔκλεισε τοὺς ὀφθαλμούς, ἵνα κερδίσῃ ὕπνον ἑνὸς λεπτοῦ.

Οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ ὑποπτεύσῃ, ὅτι ὁ ἄνθρωπος οὗτος εἶχεν ἔλθῃ ἐκεῖ διὰ μονομαχίαν μέχρι θανάτου.

Ὁ Ἰούλιος ἐμέτρησε τὰ πέντε βήματα, ἐσημείωσε δύο γραμμὰς καὶ πλησίαζων τὸν φίλον του,

— Προσπάθησον νὰ ἐκλέξῃς τὸ πλῆρες, εἶπεν.

Ὁ κ. Διλό ἠγέρθη καὶ ἔλαβεν ἀνεξετάστως τὸ ἓν ἐκ τῶν πιστολίων, τὰ ὅποια ἐκράτει ὁ ἱατρός. Ὁ στρατηγὸς ἔλαβε τὸ ἕτερον.

Ὁ ἰππότης ἠρώτησε, πῶς ἔπρεπε νὰ τοποθετηθῇ.

— Ἐδῶ, εἶπεν ὁ Ἰούλιος, καὶ τὸν ἐτοποθέτησεν ὁ ἴδιος.

— Πεῖός θὰ πυροβολήσῃ πρῶτος; ἠρώτησεν ἀκόμη.

— Σεῖς, τοῦ εἶπεν ὁ ἱατρός, διότι εἶσθε ὁ προσβληθεὶς.

Ὁ ἰππότης ἔκαμε σημεῖον εὐχαριστήσεως καὶ ἔτεινε τὸν βραχίονα, ἵνα σκοπεύσῃ, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατήσῃ αἰφνιδίον χάσμασμα.

— Συγγνώμη, κύριοι, ὅτι ἐχασμήθην τόσον πολὺ, ἀλλ' εἶμαι πεθαρμμένος ἀπὸ τὸν ὕπνον.

Καὶ ταυτοχρόνως ἔσυρε τὴν σκανδάλην τοῦ πιστολίου του, τοῦ ὁποίου μόνον τὸ καψοῦλιον ἀνεφλέχθη μετὰ ζηροῦ θερμότητος.

— Ἰδοῦ, εἶπεν, ὅτι ἐξέλεξα τὸ χειρότερον.

Καὶ ἔκλεισε τοὺς ὀφθαλμούς, ὡς ἄνθρωπος, ὅστις κοιμᾶται ὄρθιος.

Ὁ στρατηγὸς ἔτεινε τὸν βραχίονα.

— Ὁκ ἀποθάνετε, κύριε, τῷ εἶπε διὰ σοβαρῆς φωνῆς.

Ὁ κ. Διλό δὲν ἀπεκρίθη τίποτε.

Ὁ στρατηγὸς ἔσυρε τὴν σκανδάλην ἄνευ ἀποτελέσματος.

Ὁ ἰππότης ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς.

— Ὁκ ἐπαναρχίσωμεν, κύριοι; ἠρώτησεν.

— Ὁκί, εἶπον οἱ μάρτυρες, ἡ τιμὴ ἱκανοποιήθη.

— Τότε θὰ κοιμηθῶ ἐκ νέου, εἶπεν ὁ κ. Διλό, καὶ ἐπανάλαβε, χασμώμενος περισσότερον παρ' ἄλλοτε τὸν ἑρόμον τῆς ἐπαύλεως.

Ὁ ἱατρός, ὁ στρατηγὸς καὶ ὁ Ἰούλιος τὸν ἠκολούθησαν.

— Ἐχάσαμεν, εἶπον οἱ δύο πρῶτοι εἰς τὴν μαρκησίαν, εἶνε παράδοξος ἄνθρωπος.

Καὶ ἀφηγήθησαν ὅτι ἔλαβε χώραν.

Μετὰ τὸ πρόγευμα ὁ στρατηγὸς ἐπλησίασε τὸν ἰππότην καὶ ἐνώπιον πάντων τῷ εἶπε:

— Κύριε, ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σὰς δικαιολογήσω τὴν χθεσινὴν σκηνὴν καὶ νὰ σὰς ἐξηγήσω ἐκεῖνο, ὅπερ συμβαίνει ἐνταῦθα πρὸ δύο ἡμερῶν. Ὁ φίλος ὑμῶν μὰς ἐβεβαίωσεν, ὅτι ἦτο ἀδύνατον νὰ σὰς συγκινήσῃ τις. Ἡ βαρωνίς, ὁ κύριος Καριλλὰ καὶ ἐγὼ ἐστοιχηματίσαμεν νὰ εὐρωμεν μέσον, δι' οὗ νὰ συγκινήθητε. Σὰς ζητοῦμεν συγγνώμην διὰ τὰ μέσα, τὰ ὅποια μετεχειρίσθημεν καὶ πρὸς ἀνταμοιβὴν σὰς παρακαλοῦμεν νὰ μὰς ἐξηγήσετε πῶς συμβαίνει εἰς τὴν ἡλικίαν σας νὰ εἶσθε ὑπεράνω τῶν συγκινήσεων, αἵτινες παράττουςιν ἀκόμη ἡμὰς τοὺς γέροντας.

— Θέλετε ἀπολύτως νὰ τὸ μάθετε;

— Ναί.

— Δὲν θὰ μὲ πιστεύσετε, ἂν εἶπω τὴν ἀλήθειαν.

— Εἶνε λοιπὸν ἀπίστευτον;

— Ἐγὼ τὸ εὐρίσκω ἀπλούστατον, ἀλλ' ὁ κόσμος δὲν εἶνε ὅπως ἐγώ.

— Ἄς τὸ ἴδωμεν.

— Δόσετέ μου τὴν χειρὰ σας.

Ὁ στρατηγὸς ἔδωκε τὴν χεῖρα, τὴν ὁποίαν ὁ κύριος Διλοῦ ἔθηκεν ἐπὶ τοῦ στήθους του.

— Τί αἰσθάνεσθε ; τῷ εἶπε.

— Τίποτε.

— Ἡ καρδία μου δὲν πάλλει ;

— Καθ' ὁλοκληρίαν. Ἀλλὰ πόθεν προέρχεται τοῦτο ;

— Εἶνε φυσικώτατον, κύριε, δὲν ἔχω καρδίαν.

— Τί τὴν ἐκάμετε ; ἠρώτησε μετὰ τρόμου ἡ βαρωνίς.

— Τὴν ἐδώρησα, κυρία.

— Εἰς ποῖον ;

— Εἰς ἓνα φίλον μου, εἰς τὸν ὁπίον ἡ ἰδιότης του δὲν ἦτο ἀρκετὴ.

— Ἀστείευσθε !

— Καθόλου.

— Ἐδώσατε τὴν καρδίαν σας ;

— Ναί, κυρία.

— Ἀλλὰ διὰ ποῖαν αἰτίαν ;

— Ἐνεκα μεγάλης θλίψεως, ἣν ἐδοκίμησα ἄλλοτε κατὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρός μου. Εἶπον κατ' ἑμαυτὸν τότε, ὅτι ὁ εὐτυχέστερος ἄνθρωπος θὰ ἦτο ἐκεῖνος, ὅστις δὲν θὰ εἶχε καρδίαν, καὶ ἀφῆρσα τὴν ἰδικήν μου ὡς ὄργανον ἐπικινδύνου. Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ὅπως τὸ ἴδετε, εἶμαι ἀναίσθητος πρὸς πᾶν, ὅπερ συγκινεῖ τὴν καρδίαν τῶν ἄλλων.

Ἐάν ὁ ἰππότης δὲν εἶχεν ὁμιλήσῃ μετὰ τῆς μεγαλειτέρας ψυχραιμίας, θὰ τὸν ἐξελάμβανον ὡς παράφρονα.

— Καὶ ποῖος σας ἀφῆρεσέ τὴν καρδίαν ;

— Εἰς χειρουργὸς ἰκανώτατος.

— Εἶνε ἀπίστευτον.

— Παρατηρήσατε, κυρία, τὴν οὐλὴν τῆς ἐγχειρήσεως.

Καὶ ἀποκαλύπτων στῆθος λευκὸν ὁ κύριος Διλοῦ ἔδειξε σημεῖον, σχηματίζον σταυροειδῶς δύο αὐλακὰς· κατόπιν ὑπεκλίθη ἀφῆνων κεχηνότας ἐκείνους, πρὸς οὓς εἶχε κάμη τὴν ἀπροσδόκητον ταύτην ἐξεμολόγησιν.

Μετὰ τινὰς ἡμέρας ἀπὸ τῆς σκηνῆς, ἣν ἀφηγήθημεν, ὁ ἰππότης ἐπανελθὼν εἰς Παρισίους ἐκάθητο ἡσυχῶς εἰς τὸ δωμάτιόν του, ἔχων τοὺς πόδας τεταμένους πρὸς τὴν πυρᾶν. Ἡ αἴθουσα αὕτη, ἐστρωμένη δι' ὑφάσματος τῶν Ἰνδιῶν ἔχοντος ἠνεωγμένα ἄνθη ἐν τῷ μέσῳ, ἀπετέλει μέρος τοῦ οἰκίσκου, ὃν κατόκει ὁ κ. Διλοῦ πλησίον τοῦ Λουξεμβούργου ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς Δύσεως, καὶ τῷ ὁποίῳ προσέκειτο κῆπος, ἀπογυμνωθεὶς πλέον ἀπὸ τὰ πρῶτα ψύχη τοῦ φθινοπώρου. Ἡ ὁδὸς τῆς Δύσεως, εἶνε ἀνιχνά· ἦτο περισσότερο τὴν ἐποχὴν ἐκείνην. Ὅσον ἀφορᾷ τὸν οἰκίσκον, δὲν ἠσχήμιζε κατ' οὐδὲν τὴν ἀνίαν τῆς ὁδοῦ. Συγκείμενος ἐκ τοῦ ἰσογαίου, ἐκ τῆς πρώτης ὀροφῆς καὶ τοῦ ὑπερφύου, εἶχεν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ θύραν μὲ δύο φύλλα πράσινα, δύο φεγγίτας εἰς τὸ ἰσόγαιον καὶ τρία μεγάλα παράθυρα εἰς τὴν πρώτην ὀροφήν. Τὸ οἰκήσιμον μέρος τοῦ ἰσογαίου ἔβλεπε πρὸς τὸν κῆπον. Ὁ καιρὸς ἦτο συννεφώδης τὴν ἡμέραν ἐκείνην. Κατὰ διαλείμματα ὁ ἥλιος ἐζήτει νὰ φανῆ, ἐφώτιζε διὰ μακρὰς ἀκτίνος τὴν ὁμίχλην, ἣτις ἐκάλυπτε τοὺς Παρισίους. Στρουθοὶ τινες ἰπτάμενοι εἰς τὰ φύλλα τῶν δένδρων, ἀγαλμα τῆς αἰδήμονος Ἀφροδίτης μὲ δύο τοῦλάχιστον δακτύλους καὶ μὲ τὴν ρίνα τετρασυσμένην ἀπετέλουν τὸ θέαμα, τὸ ὁποῖον ὁ κ. Διλοῦ εὗρισκεν ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμούς του, ὡς ἀκίς διακόπτων τὴν ἀνάγνωσιν ἐστρεφε τὴν κεφαλὴν πρὸς τὸ μέρος τοῦ κήπου τούτου, ὃν περιέκλειε τεῖχος μέλαν ἐπὶ τῆς

ράχειας τοῦ ὁποίου τὸ βρύον εἶχεν ἀναμιχθῆ μετὰ τὰ κενάκια τῶν φυλῶν, διὰ τῶν ὁποίων τὸ εἶχον ἐνισχύσει. Ἦτο μία ἀπὸ τὰς ἡμέρας τοῦ φθινοπώρου, αἵτινες ἀρχίζουσι ἀργά, τελειώνουσι ταχέως καὶ αἵτινες ἐν τούτοις διαρκουσι δύο φεράς περισσότερο ἢ ἡμέρα θέρους. Θὰ ἦσαν δύο ὥραι. Ἡ ἀνάγνωσις ὀλίγον εἶχε τὸ ἐνδιαφέρον διὰ τὸν ἰππότην. Τὴν ἀφῆκε καὶ ἤρχισε νὰ σαλευῖ τὸ πῦρ, ὅτε ὁ ὑπηρετὴς ἀνήγγειλε τὸν Ἰούλιον.

— Μὰ τὴν πίστιν μου, φθάνεις εἰς κατάλληλον ὥραν, τῷ εἶπεν ὁ ἰππότης.

— Εἶσαι λοιπὸν στενοχωρημένος ;

— Σχεδόν. Εἰς τί χρεωστῶ τὴν ἐπίσκεψίν σου ;

— Εἰς τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ νὰ σέ ἴδω πρῶτον, ἔπειτα εἰς ἄλλην αἰτίαν.

— Γιὰ πὲς μου, εἶμαι περιεργὸς νὰ τὴν μαθῶ.

— Ἐρχομαι ἐκ τῆς κ. Δάνζ.

— Πῶς ἔχει ἡ ἀξιόλογος αὕτη κυρία ;

— Κάλλιστα. Πῶς τὴν εὗρισκεις ;

— Μοὶ ἐφάνη ὠραία, ἀλλ' ὁμολογῶ, ὅτι ὀλίγον τὴν παρετήρησα.

— Ἐ, λοιπὸν ! φίλε μου, ὁμιλεῖ πολὺ περὶ σοῦ.

— Ἀληθῶς ;

— Ναί.

— Ἡ ἱστορία, τὴν ὁποίαν τῆς διηγήθητε, τὴν συνεκίνησεν.

— Ἐπειτα ;

— Ἐπειτα ! Ἐπιθυμῶ διακκῶς νὰ σέ ἴδῃ.

— Δι' αὐτὸ λοιπὸν στέλλει νὰ μὲ ζητήσῃ ;

— Ὅχι, θὰ ἔλθῃ ἡ ἰδίᾳ νὰ σέ ἐπισκεφθῇ.

— Ὑπὸ ποῖαν πρόφασιν ;

— Ὑπὸ τὴν πρόφασιν, ὅτι εἶνε κυρία τοῦ ἐλέους, ἣτις εἰσερχομένου τοῦ χειμῶνος νὰ ζητήσῃ ἐλεημοσύνας διὰ τοὺς πτωχοὺς τῆς.

— Καὶ πότε θὰ ἔλθῃ ;

— Αὔριον.

— Καὶ σέ ἐπεφόρτισε νὰ μὲ προειδοποιήσῃ ;

— Ὅχι, ἀλλὰ σέ προειδοποιῶ ἐγὼ, ἵνα μὴ τυχὸν ἀπουσιάσῃς αὔριον.

— Ἐχει καλῶς. Θὰ τὴν περιμένω.

— Δὲν ἐτελείωσα ὅμως ἀκόμη.

— Ἀληθῶς. Φαίνεσαι, ὅτι ἔχεις νὰ μοῦ εἴπῃς κἄτι, διὰ τὸ ὁποῖον δισταζεῖς.

— Θὰ σοῦ κάμω μίαν ἐκμυστήρευσιν καὶ θὰ σοῦ ζητήσω μίαν ἐκδοῦλευσιν.

— Ὅμιλοι.

— Ἀγαπῶ τὴν κυρίαν Δάνζ.

— Πρὸ πολλοῦ ;

— Πρὸ δύο μηνῶν.

— Τῆς τὸ εἶπες ;

— Ἀκόμη.

— Γνωρίζεις, ἂν ἐκείνη σέ ἀγαπᾷ ;

— Ὅχι. Ἀλλ' ἀμφιβάλλω, καθόσον. . .

— Καθόσον. . .

— Ὁ ὀφθαλμὸς τοῦ ἀγαπῶντος βλέπει ὅ,τι οἱ ἄλλοι δὲν βλέπουσι. Καθόσον νομίζω ὅτι ἀγαπᾷ ἄλλον καὶ ὁ ἄλλος ἐκεῖνος εἶσαι σύ.

— Ἐγὼ !

— Σὺ ὁ ἴδιος.

— Δὲν εἶνε δυνατόν! μὲ γνωρίζει ἀρκετὰ καλὰ, ὥστε δὲν θὰ κάμῃ ποτὲ τὴν ἀνοησίαν αὐτήν.

— Ἴσως εἶνε ἀνοησία, τὴν ὁποίαν προτίθεται νὰ διαπράξῃ. Εἰς τὰς γυναῖκας ὁ ἔρωσ σχεδὸν πάντοτε εἶνε ἰσχυρογνωμοσύνη. Ἐξεγείρονται διὰ τὸν ἄνδρα, ὅστις τὰς ἀποφειγεί, προπάντων ὅταν, ὅπως ἡ βαρωνίς, εἶνε νέαι, ὠραία καὶ ἐπομένως ἀγνωοῦσιν ἀντίστασιν ἐκ μέρους ἄνδρός. Περικυκλῶνται ὑπὸ τσοῦτων ἀνθρώπων, οἵτινες ταῖς ἐπιδαψιλεύουσι θωπείας, ὥστε φυσικῶς ὀφείλουσι νὰ παρατηρήσωσι τὸν ἄνδρα, ὅστις δὲν τὰς παρατηρεῖ. Θεωροῦσι τὴν ἀπροσεξίαν ταύτην ὡς προκλησιν· ὁ ἐγωισμὸς τῶν ἐξεγείρεται, ἡ φιλαυτία τῶν προσβάλλεται, τὰ δὲ δύο ταῦτα αἰσθήματα δὲν χρειάζονται πολὺ, ἵνα μεταβληθῶσιν εἰς ἔρωτα. Ἡ βαρωνίς σου ἔδωκε συνέντευξιν, εἰς ἣν δὲν παρευρέθη, τῆς εἶπες, ὅτι δὲν ἔχεις καρδίαν, ἀπέδειξας, ὅτι εἶσαι ἀναισθητὸς πρὸς πᾶν· ἐκείνη δὲν ἐννοεῖ νὰ σταματήσῃ ἐπὶ τῆς πρώτης ταύτης ἡτίτης καὶ ὡς βλέπεις, ἐπαναρχίζει τὴν προσβολήν. Καίτοι ψυχρῆς, ὁ θεὸς ἤξεύρει, πόσας περιπετείας θὰ ἔχῃς, ἀγαπηθεὶς ὑπὸ τῆς γυναικὸς ταύτης. Ἐὰν σὲ ἡγάπα, θὰ ἤμην λίαν δυστυχῆς, θὰ ἀπέθνησκον ἴσως. Ἐρχομαι λοιπὸν νὰ σὲ παρκαλέσω νὰ μὴ κατακρασθῆς τὴν θέσιν σου.

— Ἔσο ἡσυχὸς· δὲν ἦτο ἀνάγκη νὰ κάμῃς τὸ διάθεμα τοῦτο.

— Εὐχαριστῶ, φίλε μου.

— Σὲ βεβαιῶ, ὅτι δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ μὲ εὐχαριστῆς.

— Ὅσον ἀφορᾷ τὴν μαρκησίαν, εὐρίσκεται διὰ τινὰς ἡμέρας εἰς Παρισίους.

— Θὰ ὑπάγῃς νὰ τὴν ἴδῃς;

— Σκοπεῖω.

— Ὅμιλεῖ καὶ αὐτὴ περὶ ἐμοῦ;

— Πάντοτε. Τῆς ἐπροξένησας φόβον μὲ τὴν ἱστορίαν σου, ἡ ὁποία, τῷ ὄντι, εἶνε ἀρκετὰ γελοία. Διατί δὲν μοῦ τὴν διηγήθης καμμίαν φορὰν;

— Πρὸς τί;

— Ἐλα, μεταξὺ μας, εἶσαι εὐτυχῆς;

— Εὐτυχέστατος.

— Καὶ ἐκεῖνος, εἰς τὸν ὁποῖον ἔδωκας τὴν καρδίαν σου, εἶνε ὡσαύτως εὐτυχῆς;

— Ναί, καθὼς φαίνεται.

— Ἐν τούτοις ἐκ τῶν δύο τὸ ἐν· ἐὰν τις εἶνε εὐτυχῆς ἄνευ καρδίας, δύο καρδίαι δὲν δύνανται νὰ καταστήσωσι τὸν ἄνθρωπον εὐτυχῆ.

— Τοῦτο ἀποδεικνύει μόνον, ὅτι ἡ φύσις εἶνε λίαν φειδωλὴ καὶ ἵνα εἶνε τις εὐτυχῆς, πρέπει ἢ νὰ ἔχῃ δύο καρδίας ἢ νὰ μὴ ἔχῃ ποσῶς, ἢ νὰ μὴ αἰσθάνεται τίποτε ἢ νὰ αἰσθάνεται διττῶς.

— Ἴσως. Ἀλλὰ ποῖος εἶνε ὁ φίλος σου, εἰς τὸν ὁποῖον ἔκαμες τὸ παράδοξον τοῦτο δῶρον;

— Εἶνε ὁ Βαλεντῖνος.

— Ὁ Βαλεντῖνος, ὅστις ἐνυμφεῦθη τὴν δεσποινίδα Δ...;

— Ὁ ἴδιος. Καὶ ἐγένετο τοῦτο τὴν ἰδίαν ἡμέραν τοῦ γάμου του.

— Πῶς;

— Ὁ πατὴρ μου πρὸ ὀλίγου εἶχεν ἀποθάνει, ἡμῖν κατὰμονος. Ὁ Βαλεντῖνος ἐπρόκειτο νὰ νυμφεῦθῃ, ἦτο ὅλος χαρὰ.

Ἡ λύπη μὲ ἐπνίγεν, ἐκεῖνος ἐπνίγετο ὑπὸ τῆς εὐτυχίας. Ἡ καρδία εἶνε δυστύχημα, τοῦ ἔλεγον· δὲν εἶνε ἀρκετὴ μία καρδία, ἔλεγον ἐκεῖνος. Τῷ προσέφερα τὴν ἰδικὴν μου, ἀφ' οὗ ἐχρειάζετο δύο καρδίας, ἵνα συγκρατήσῃ τὴν χαρὰν του. Παρεδέχθη. Εἰς τῶν φίλων του χημικὸς ἐκ Γερμανίας, ὅλος μελανεῖμων μετὰ μεγάλου μετώπου καὶ προσώπου σουβλεροῦ, μὲ ἀπεκοίμισε τῇ βοηθείᾳ φίλτρου· ὅτε ἀφυπνίσθη, δὲν ὑπέφερα πλέον, ὁ δὲ Βαλεντῖνος ἐχώρευεν ὡς τρελλός, ἔκαμνε στίχους, ἔψαλεν, ἐγέλα, ἔβλεπεν ἥλιον ἐκεῖ, ὅπου ἦτο σκιά, ἐκαλεῖ τὴν ἀνθρωπότητα ἀδελφὴν του, ἔρριπτε χρήματα εἰς ἐπαίτας καὶ ἔκαμνε μυρίας ἀνοησίας. Τέλος, εἶχε δύο καρδίας, ἐνῶ ἐγὼ δὲν εἶχον πλέον τὴν ἰδικὴν μου.

— Καὶ ἔπειτα;

— Ἐπειτα, ἦλθε νὰ μὲ εὐχαριστήσῃ δεκάκις· ἡ εὐγνωμοσύνη του εἶνε ἐνίοτε ὑπὲρ τὸ δέον ἀνιχνά, ἀλλ' ἔχω δύο μῆνας νὰ τὸν ἴδω. Δὲν γνωρίζω, πῶς συμβαίνει τοῦτο, ἀλλ' εἶνε τὸ μόνον πρᾶγμα, πρὸ τοῦ ὁποῖου δὲν εἶμαι καθ' ὅλοκληρίαν ἀπαθῆς.

Διαρκούσης τῆς συνδιαλέξεως ταύτης ἡ ἡμέρα εἶχεν ἀρκετὰ προχωρήσῃ.

Ἐπῆλθεν ἄκρα σιγὴ· θὰ ἔλεγέ τις, ὅτι τὸ πᾶν ἦτο ἀψυχον ἐν τῷ δωματίῳ ἐκείνῳ, ὅτε ὁ ὑπηρέτης ἐπαρουσιάσθη ἐκ νέου.

— Κύριε ἱππότα, εἶπεν, εἰς κύριος ζητεῖ νὰ σὰς ὁμιλήσῃ.

— Τὸ ὄνομά του;

— Κύριος Βαλεντῖνος.

— Ἰδοὺ ἀκριβῶς αὐτός, εἶπεν ὁ κύριος Διλό εἰς τὸν Ἰούλιον.

Καὶ προσέθηκεν ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸν ὑπηρέτην:

— Ἄς εἰσέλθῃ.

— Ὁ κύριος οὗτος ἐπιθυμεῖ νὰ σὰς ὁμιλήσῃ ἰδιαιτέρως.

Ὁ κύριος Μοντιδὺ ἠγέρθη.

— Χαῖρε, εἶπεν εἰς τὸν φίλον του.

— Σὲ περιμένω νὰ γευματίσωμεν μαζί. Θὰ σοὶ εἶπω ὅ,τι μοῦ εἶπη ὁ κύριος Βαλεντῖνος.

Ὁ Ἰούλιος ἀπεμακρύνθη καὶ ὁ ὑπηρέτης ἐξῆλθε πρὸς ἀναζήτησιν τοῦ ἐπισκέπτου.

Μείνας ἐπὶ στιγμὴν μόνος ὁ κύριος Διλό ἐφρικίασε καὶ ἐσκαλευσε τὸ πῦρ, ὅπερ ἐσβέννυτο. Ὁ κύριος Βαλεντῖνος εἰσῆλθεν. Ἐφερε μέλαιναν ἐνδυμασίαν καὶ εἶχεν, ἐνῶ ἦτο νέος, τὸ βᾶδισμα καὶ τὴν στάσιν γέροντος.

Πέριξ τοῦ γυμνοῦ καὶ ἠύλακωμένου ὑπὸ δύο ἢ τριῶν ρυτίδων προσώπου του ἐπιπτε σκληρὰ καὶ ξηρὰ ἡ λευκανθεῖσα ἡδὴ κόμη του, οἱ ὀρθαλμοὶ του ἐφαίνοντο ἐτόιμοι νὰ σθεσθῶσι μεταξὺ τῶν ἀποκαμωμένων βλεφάρων του καὶ τὸ γένειόν του ἐπλαίστου στόμα ὠχρὸν καὶ πάντοτε ἡμίανοικτον, ὡσεὶ μεγάλη θλίψις ἐκχευμένη εἶχε διαχωρίσῃ, παραβιάσῃ, οὕτως εἶπεν, τὰ χεῖλη τοῦ ἀνθρώπου τούτου. Προσθέσατε εἰς τὴν πρώτην ταύτην ἐντύπωσιν τὴν ἀμέλειαν περὶ τὴν ἐνδυμασίαν, ὅχι τὴν ἀμέλειαν ἐκείνην, ἣτις ἀποδεικνύει ἀθλιότητα, ἀλλ' ἐκείνην, ἣτις φανερῶνει ἢ τὴν μεγίστην ἀδιαφορίαν ἢ τὴν μεγίστην ἐνασχόλησιν, καὶ θὰ ἔχετε πρὸ ἡμῶν ἄνθρωπον, τοῦ ὁποῖου ὁ λαιμοδέτης ἀφήνει νὰ φαίνεται λαιμὸς ἰσχνός, τοῦ ὁποῖου τὰ λερωμένα περιχειρίδια πίπτουσιν ἐπὶ μακρῶν χειρῶν καὶ ὅστις κλίνων πρὸς τὰ ἐμπρὸς τὰ γόνατα, ὡς ἐὰν πιέ-

ζεται ἀπὸ ἀόρατον βάρος, ἔχει τὸν ὕψος παραλυτικοῦ ἐν ἀνάρρωσει.

Ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἐκράτει εἰς τὴν χεῖρα μικρὰν ἀργυροῦν καὶ ἐσμιλωμένον κιβώτιον.

— Μὲ ἀναγνωρίζετε, ἰππότα; εἶπεν εἰς τὸν κύριον Διλό εἰσερχόμενος.

— Μόλις, ἀγαπητὲ Βαλεντίνε. Ποία μεταβολή! Καθίστατε λοιπὸν καὶ διηγηθῆτέ μου ὅ,τι σας συμβαίνει.

Ὁ κύριος Βαλεντίνος ἐκάθησεν ἢ μᾶλλον ἀφῆκεν ἑαυτὴν νὰ πέσῃ ἐπὶ τοῦ καθίσματος ὕπερ τῷ ἐπαρουσίασεν ὁ ἰππότης.

— ὦ! Εἶμαι πολὺ δυστυχής! εἶπε, παρατηρῶν τὸ πῦρ τὸ ὁποῖον ἐφώτισε δύο δάκρυα.

— Τί σας συμβαίνει λοιπὸν;

— Ἡ Ρενὲ ἀνεχώρησεν!

— Ἡ σύζυγός σας;

Ὁ Βαλεντίνος κατένευσε. Δὲν εἶχε τὴν δύναμιν νὰ ὑμιλήσῃ.

— Πῶς, ἀνεχώρησεν; ἐπανέλαθεν ὁ ἰππότης.

— Ἐφυγεν!

— Ἀλλὰ θὰ ἐπανέλθῃ, ἡσυχάσατε.

— Ὅχι δὲν θὰ μοῦ τὴν ἐπαναφέρῃ πλέον!

— Ποῖος;

— Ἐκεῖνος, ὁ ἐραστής της!

— Εἶχεν ἐραστήν;

— Ναί, εἶνε φοβερόν τὴν ἡγάπων τόσον πολὺ, ἐν ᾧ ἐκείνη δὲν ἐσκέφθη ποτὲ νὰ μὲ ἀγαπήσῃ.

Καὶ δύο νέα δάκρυα ἠκολούθησαν τὰ δύο πρῶτα, ὅπως αἱ μυστηριώδεις ἐκεῖναι πηγαί, αἵτινες στραγγίζουσι κατὰ σταγόνας ἐκ τῆς ἀνυδρότητος βράχου.

— ὦ! ὑπέφερα πολὺ, ἰππότα, ἐξηκολούθησεν, ὑπέφερα τόσον μανθάνων τὴν εἶδῃσιν ταύτην ἐν τῷ μέσῳ τῆς εὐτυχίας μου, ὥστε ἀπόλεσα τὸ λογικὸν καὶ παρ' ὀλίγον νὰ ἀποθάνω.

— Μὲ τὸν κειρὸν θὰ παρηγορηθῆτε.

Ὁ Βαλεντίνος ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν.

— Οὐδέποτε, εἶπεν.

Ἡ λέξις αὕτη ἢ ἀπελπιστικὴ δὲν ἀπηγγέλθη ἴσως δις ἐν τῷ κόσμῳ μετὰ τόνου τόσον παραπονετικοῦ.

— Αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς μου, πρὶν ἀκόμη λευκανθῶσιν, ἔπεσαν, αἱ παρειαὶ μου ἔγειναν κοίλαι. Δὲν λησμονοῦνται εὐκόλως τοιοῦτου εἶδους δυστυχήματα. Λοιπὸν, σας ἐπιστρέφω...

— Τί μοῦ ἐπιστρέφετε; ἠρώτησεν ὁ ἰππότης.

— Τὸ γνωρίζετε.

— Δὲν σας ἐννοῶ.

— Ὅ,τι μοῦ εἶχετε δώσει.

— Τὴν καρδίαν μου;

— Ναί.

Ἐφάνη εἰς τὸν ἰππότην, ὅτι ἠσθάνθη παλμὸν εἰς τὸ στήθος του:

— Καὶ ἡ καρδία μου εὐρίσκεται μέσα εἰς τὸ κιβώτιον τοῦτο;

— Ναί.

— Ποῖος τὴν ἔβαλεν ἐκεῖ;

— Ἐγώ.

— Πῶς συνέβη τοῦτο;

— Ὅτε ἠσθίθησα μανθάνω τὴν φυγὴν τῆς Ρενέ, ἢ μῆτηρ μου προσεκάλεσεν ἀμέσως ἰατρόν, ὅστις βλέπων τὴν μεγάλην

ἐξασιν, εἰς τὴν ὁποίαν εὐρισκόμην, ἐζήτησε πληροφορίας περὶ τῆς αἰτίας τῆς ἀσθενείας ἐκείνης. ἠσθάνθη, ὅτι εἶχον δύο καρδίας, μὲ ἠρώτησε, πῶς συνέβαινε τοῦτο, τοῦ ἔδωκα ἐξηγήσεις. Τότε ἐδήλωσεν, ὅτι δὲν ἠδύνετο νὰ μὲ θεραπεύσῃ, ἐφ' ὅσον εἶχον εἰς τὸ στήθος μου ζένον ὄργανον, ὅπερ μὲ ἔκαμνε νὰ ὑποφέρω δις, ἐν ᾧ ἔπρεπε νὰ πάσχω ἀπαξ.

»Καὶ ὅπως ἡ εὐτυχία μου ἐδιπλασιάσθη μὲ τὰς δύο καρδίας, οὕτως ἐδιπλασιάσθη καὶ ἡ θλιψίς μου εὐρίσκουσα ἀντὶ μιᾶς δύο ἔδρας, ἵνα τοποθετηθῇ. Τέλος εἶχε μεταξύ τῆς καρδίας σας καὶ ὑμῶν ὑμοιότης μυστικὴ ἐκ τῶν παραδοξότερων τοιαύτη, ὥστε αἴφνης ἡ καρδία σας ἤρχιζε νὰ πάλῃ εἰς τὸ στήθος μου διὰ πράγματα, τὰ ὁποῖα δὲν μὲν ἐνδιέφερον καθόλου, ἀφ' οὗ ἡ ἰδική μου ἦτο ἡσυχός. Οὕτω, δὲν γνωρίζω, τί σας συνέβη πρό τινας καιροῦ, ἀλλὰ δύο ἐσπέρας κατὰ συνέχειαν καὶ μίαν πρωίαν ἡ καρδία σας ἔκαμε τὰς μεγαλειτέρας κινήσεις. Κᾶτι ἔκτακτον θὰ σας συνέβαινε. Τοῦτο ὑπῆρξεν ὁ κυριώτερος λόγος τοῦ νὰ σας ἀποδώσω τὴν καρδίαν ταύτην, διότι μὰζὶ μὲ τὰς ἰδικὰς μου θλιψίς δὲν ἠδύναμην νὰ ὑποφέρω καὶ τὰς ἰδικὰς σας. Ἡ ἐγχείρησις ἐπέτυχεν ἔθηκα τὴν καρδίαν σας μετὰ τῆς μεγαλειτέρας φροντίδος εἰς τὸ ἀργυροῦν τοῦτο κιβώτιον καὶ σας τὴν ἀποδίδω. Ἐὰν θέλετε τὴν ἰδικὴν μου, ἐξηκολούθησε μετὰ πικροῦ μειδιαματος ὁ κ. Βαλεντίνος, σας τὴν χαρίζω εὐχαρίστως, διότι χωρὶς ἄλλο θὰ μὲ φονεύσῃ. Ὁ Θεὸς μὲ ἐτιμώρησε, διότι ἠθέλησα νὰ ἐξωθήσω τὴν εὐτυχιάν πέραν τῶν κοινῶν νόμων τῆς ἀνθρωπότητος!

Ὁ ἰππότης κατέστη σύννοος καὶ παρετήρησε σχεδὸν μετὰ μελαγχολίας τὸν ἄνθρωπον τοῦτον, κεκλιμένον πρὸ αὐτοῦ.

— Χαῖρε, εἶπεν ὁ Βαλεντίνος ἐγειρόμενος, δὲν ἔχω πλέον τίποτε νὰ σας εἶπω. Μοῦ ἐκάματε κακόν, νομίζων, ὅτι μοῦ κάμνετε καλόν, δὲν εἶνε σφάλμα σας καὶ σας εὐχαριστῶ διὰ τὴν πρόθεσιν.

— Τί σκοπεύετε νὰ πράξετε τώρα;

— Δὲν γνωρίζω, ἀλλὰ δὲν θὰ μὲ ἐπανιδετέ.

Καὶ ἔτεινε τὴν χεῖρα εἰς τὸν ἰππότην, ὅστις ἐγερεθείς, συνώδευσε μέχρι τῆς θύρας τὸ φάσμα τοῦτο, τὸ ἠλιθιωθὲν ὑπὸ τῆς θλιψίως.

Ἐπειτα, ὅτε ἔμεινε μόνος, ἐζήτησεν ἐπὶ πολὺ τὸ μικρὸν κιβώτιον, ὅπερ περιεῖχε τὴν καρδίαν του, ἐδοκίμασε δις ἢ τρίς νὰ τὸ ἀνοίξῃ, ἀλλ' ὀπισθοδρόμει, αἰσθανόμενος, ὡς αἰκία ἐπλησίαζε τὴν χεῖρα, κλονισμὸν ἀνεξήγητον.

Ὅτε ὁ κύριος Μοντιδὺ ἐπανῆλθεν, ὁ ἰππότης ἦτο τόσον ἀπησχολημένος, ὥστε δὲν τὸν ἤκουσεν εἰσερχόμενον. Ἐφ' ἀφηγήθη ὅ,τι συνέβη καὶ μετὰ δύο ὥρας δὲν ἔμεινε πλέον ἐν αὐτῷ οὔτε ἴχνος ἐκ τῆς ἐντυπώσεως ἐκείνης, ἤτις, μεθ' ὅλα ταῦτα, θὰ ἦτο διαβατικὴ.

Τὸ ἐσπέρας οἱ δύο φίλοι ἐξῆλθον. Ὁ κύριος Διλό ἐπανῆλθεν ἀργά, εἶχεν ἀρκετὰ κοπιᾶσει καὶ ἀπεκοιμήθη ἀμέσως. Τὴν νύκτα ὅμως ἔλαβε χώραν παράδοξόν τι. Ὁ ἰππότης εἶδεν ἐν ὄνειρῳ τὴν μητέρα του ἀποθηνήσκουσαν καὶ κλαυῦσαν αὐτὸν ἐπανελημμένως.

Ἐὰν ἦτο ἄλλος, ὑπὸ παρόμοιον ὄνειρον, θὰ ἀφυπνίζετο αἰφνιδίως, ἀλλὰ τὸ ὄνειρον τοῦτο δὲν συνεχίνει τὸν ἥρωά μας.

[Ἐπεται συνέχεια]

Κ. ΓΙΑΝΝΑΚΑΚΗΣ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΠΡΑΔΕΛ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ

Ὁ Λέων Λαφρεσάνζ ἐνεδύετο ἐτοιμαζόμενος ν' ἀπέλθῃ εἰς τὸ γραφεῖον τῆς ἐφημερίδος ὅτε ἠκούσθη ἐν τῇ ὁδῷ κρότος ἀμαξίας· εἶτα ἡ θύρα ἀνεόφη ἀίφνης καὶ ἐπεφάνη ὁ Φλαβιανὸς κρατῶν ὁδοιπορικὸν σάκκον·

— Ἐγὼ εἶμαι, εἶπεν ἀπλῶς, ἐνῶ ὁ φίλος αὐτοῦ τὸν περιεπίσσετο.

— Καὶ διατί δὲν μ' ἔγραψες!

— Διότι δὲν ἐπεθύμουν νὰ ἐμπιστευθῶ τὴν ἐπιστολὴν μου εἰς τὸ ταχυδρομεῖον.

— Δὲν ἐτηλεγράφιζες, τοῦλάχιστον;

— Διὰ τὸν αὐτὸν λόγον· τέλος πάντων νὰ ὅπου ἦλθον, δὲν εἶσαι εὐχαριστημένος;

— Καὶ τὸ ἐρωτᾷς ἀκόμη; Καὶ σὺ εἶσαι εὐχαριστημένος ἀπὸ τὸ ταξειῖδί σου;

Ὁ Φλαβιανὸς Μωροῦ ἔσθη ὀλίγον, οἱ ὀφθαλμοὶ του ἔλαμψαν ὑπὸ χαρᾶς καὶ ἀπεκρίθη·

— Καθ' ὅλα.

Ὁ Λαφρεσάνζ παρετήρησεν αὐτὸν ἐν μεγάλῃ ἀπορίᾳ, διότι οὐδέποτε εἶδε τοσοῦτον κατενθουσιασμένον ἐκεῖνον, ὃν αὐτὸς οὕτως ἀπεκάλει πυρρωνιστὴν Μωροῦ.

— Ἀπορεῖς, τῷ εἶπεν, ἔχεις δίκαιον, διότι μετεβλήθην καθ' ὅλα. Ὅχι, φίλε μου, δὲν εἶμαι πλέον πυρρωνιστὴς καὶ ἄπιστος, τώρα πιστεύω εἰς τὸ μέλλον, ἐλπίζω, πιστεύω εἰς τὴν φιλίαν, εἰς τὸν ἔρωτά, πιστεύω εἰς ὅλα.

Ὁ Λαφρεσάνζ ἔκρουσε τὰς χεῖρας.

— Καλὰ ἔλεγα ἐγὼ ὅτι εἶσαι ἐρωτευμένος! Ἐλὰ δὲν μοῦ τὰ λέγεις λοιπόν.

— Ὅχι ἀκόμη, ἀντάπηνησεν ὁ Μωροῦ, χάρισέ μου ἀκόμη ὀλίγας ἡμέρας, ὀλίγας ἐβδομάδας, καὶ ἔπειτα μείνε βέβαιος ὅτι θὰ σοῦ τὰ εἶπω ὅλα.

Ὅλα αὐτὰ σχετίζονται πρὸς τὸ μυστήριον τοῦ χρυσοῦ φύλλου καὶ ὅλα ἐπὶ τέλους θὰ ἐξομαλυνθῶσιν ἐντὸς μικροῦ.

Ὁ Λαφρεσάνζ δὲν ἐπέμενε διόλου.

— Γνωρίζεις, ἐξηκολούθησεν εἰπὼν ὁ Μωροῦ, ὅτι ἐκεῖ ὅπου ἤμην εἶχον ἐφημερίδας καὶ ὅτι ἐμάνθανα ὅλα τὰ νέα, καὶ διὰ τοῦτο ἔμαθα τὰς εἰς Σουαβίαν καὶ Ἀννίχην φρικαλεότητας. Ὑπάρχει ἡ χεὶρ τῆς Γερμανίας, φίλε μου, ἡ χεὶρ τῆς Γερμανίας, ἡ κατὰ μέρος πρῶσιαικὴ ἐνοχλή· τὴν ἐψυσα διὰ τοῦ δακτύλου ἐκεῖ, ὡς πανταχοῦ. Ἄ! μὲ περιγελοῦν διὰ τὴν μανίαν μου, ἰσχυρίζομαι ὅτι βλέπω κατασκόπους πανταχοῦ! Ἄλλ' ὑπάρχουν, Λέον, τοὺς εὐρίσκω!

Ὁ Λαφρεσάνζ σκεπτικὸς ἤκουε τὸν φίλον αὐτοῦ.

— Ἐκ τῶν συμβάντων κατὰ τὴν ἀπεργίαν αὐτὴν δὲν σ' ἐξέπληξε τίποτε; ἠρώτησεν ὁ Φλαβιανός.

— Βέβαια καὶ μὲ ἐξέπληξε, τὸ ὄνομα τοῦ Βάλτερ Χάνδελ, ἐκεῖνου ὁ ὁποῖος ὀλίγον ἔλειψε νὰ μὲ φονεύσῃ.

— Ναι, ἀπεκρίθη ὁ Μωροῦ, αὐτὸ εἶνε τὸ πρῶτον σημεῖον, ἀλλὰ τὸ δεύτερον; δὲν ἠπώρησες διὰ τὸν θάνατον ἑνὸς σπασιαστοῦ ὀνομαζομένου Γότλιβ Θούρνερ, ἑνὸς Γερμανοῦ βεβαιῶς, ὁ ὁποῖος ἔστειρε νὰ εἶπῃ τὸ ὄνομα τοῦ ὅταν εἰσῆλθον εἰς τὸ νοσοκομεῖον;

Ὁ Λαφρεσάνζ ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν.

— Λοιπὸν στοιχηματίζω ὅτι αὐτὸς ὁ Γότλιβ, αὐτὸς ὁ ἀχρεῖος μὲ τὸν μέγαν καὶ ξανθὸν πώγωνά δὲν εἶνε ἄλλος παρὰ ὁ δολοφόνος, τὸν ὁποῖον ἔβαλαν ἐναντίον μου μὲ ἐντολὴν νὰ μὲ διαγράψῃ τὸ γρηγορότερον ἐκ τοῦ κόσμου τούτου· καὶ δὲν πιστεύω ν' ἀπατώμαι ὅτι δὲν θὰ τὸν ἴδω πλέον κατόπιν μου. Τοῦ ἐξώφλησαν τὸν λογαριασμόν του.

Τότε ὁ Φλαβιανὸς ἔσθη ἀίφνης καὶ ἠρώτησε τὸν φίλον του·

— Εἶνε πολὺς καιρὸς ἀφ' οὗτου δὲν εἶδες τὸν Θεόδωρον Μενδῶ;

— Ἀπουσίασεν ὀλίγας ἡμέρας, καὶ νομίζω ὅτι ἦτο εἰς τὸ θέατρον τῶν ἀπεργιῶν. Ὁ διευθυντὴς τῆς ἐφημερίδος ἤθελε καὶ ἐμὲ νὰ στείλῃ, ἀλλ' ἐγὼ ἀπέφυγα τὴν ἀγγαρείαν καὶ ἐπέμψην ἕνα νέον.

— Καὶ ποῦ θὰ ὑπάγῃς; νὰ κατεικῆσῃς; ὑπέλαβεν ὁ Λαφρεσάνζ.

— Ἐδῶ, μαζὴ σου, θὰ μοῦ βάλουν ἕνα κρεβάτι τὸ ἐσπέρας εἰς αὐτὸ τὸ δωμάτιον δὲν χωρίζομαι πλέον ἀπὸ σέ· πρέπει ἂν θελήσουν καὶ πάλιν οἱ ἀντίπαλοί μας νὰ ἐπαναλάβουν τὰς ἐχθροπραξίας, νὰ εἶμεθα μαζὺ διὰ νὰ ὑπερασπισθῶμεν.

— Αὐτὸ εἶνε καλόν, καὶ ἐγὼ δὲν ζητῶ ἄλλο ἀφ' οὗτου εἶχα ἀποδείξει ὅτι ἤθελον νὰ τὰ βάλουν μαζὴ σου, δὲν μένω ἡσυχος ἐν ὅσῳ δὲν σέ βλέπω πλησίον μου.

Καὶ ἐνῶ οἱ δύο φίλοι ὠμίλουν τοιουτοτρόπως, ὁ Μωροῦ ἀνοίξας τὸν ὁδοιπορικὸν αὐτοῦ σάκκον ἐξήγαγε τετυλιγμένον χάρτην, περικεκαλυμμένον ἐπιμελῶς ἐντὸς ἑτέρου.

— Ἴδού, εἶπε τείνων αὐτὸν τῷ Λαφρεσάνζ, θὰ τὰ διαβάσῃς αὐτὰ ἀπόψε, σέ βεβαιῶ δὲ ὅτι εἶνε ἐνδιαφέροντα ὡς μυθιστόρημα καὶ ἀληθῆ ὡς ἱστορία.

Καὶ ἀφοῦ ὁ Λέων ἔλαβε τὸ χειρόγραφον,

— Τώρα ἂς ὑπάγωμεν νὰ εὐρωμεν τὸν κύριον Ζακεμαῖν, θὰ θυμώσῃ διὰ τὴν ἀπουσίαν μου.

— Καὶ τὸ χειρόγραφον αὐτό!

— Θὰ τὸ ἀναγνώσῃς, περιέργε, σχετίζεται ἐμμέσως μὲ τὸ χρυσοῦν φύλλον· εἶνε ἡ ὅλη καὶ ἀληθεστάτη ἱστορία τοῦ Γκὺ δὲ Βριακ, κόμητος δὲ Κερμόρ, τοῦτέστι τοῦ «Πομπόνη». Μάθε ὅμως ὅτι εἰς τὴν ἱστορίαν αὐτὴν ὑπάρχει κατὰ τι κενόν, καὶ σοῦ τὸ λέγω ὅτι πιστεύω νὰ καταρθῶσω νὰ τὸ συμπληρώσω.

Ὁ κ. Ζακεμαῖν ἂν καὶ ἠδύνατο νὰ εἶπῃ τι, ἐδέξατο ὅμως

προθυμώτατα τὸν Μωροά, καὶ πᾶς τις ἔβλεπεν ὅτι ὑπερέχει-
 ρεν ἀνευρίσκων τὸν συντάκτην του.

— Καὶ τί ἐγράψατε διὰ τὸν «Ταχυδρόμον» κατὰ τὴν ἀ-
 πουσίαν σας ; τὸν ἠρώτησεν.

— Ἱστορικὴν μελέτην σπουδαιότεραν μυθιστορήματος·
 τὴν εἶωκα νὰ τὴν ἀναγνώσῃ ὁ Λαφρεσάνζ, ὁ ὁποῖος δὲν θὰ
 τὴν κρατήσῃ βεβαίως πολὺ.

Τῇ ἐσπέρᾳ ὁ Μωροά ἐζήτησε νὰ κατακληθῇ ἐνωρίς, διότι
 ἦτο κουρασμένος, ὅθεν ἀπεσύρθη εἰς τὸ μέρος τοῦ καταλύματος
 τοῦ φίλου του, ὅπερ κατελάμβανε δι' ἑαυτόν. Ὁ Λαφρεσάνζ
 μείνας μόνος ἐξεδίπλωσε τὸ χειρόγραφον καὶ μόνος ἀνέγνωσε
 τὰ ἐξῆς :

Βίος καὶ ἔκτακτοι περιπέτειαι τοῦ Γκυ δὲ Βριάκ
 Κόμης δὲ Κερμόρ
 ΠΟΜΠΟΝΝΗ

Οἱ Jean Bart, οἱ Tourville, οἱ d' Estrées καὶ οἱ Du-
 quense ἐστέρθησαν ὑπὸ δαφνῶν ἐν τῷ πελεμικῷ ἡμῶν ναυ-
 τικῷ· καὶ τὸ ἐμπορικὸν ἡμῶν ναυτικὸν ἐκλείσει τὴν γαλλικὴν,
 σημαίαν διὰ τῆς τόλμης, τοῦ θάρρους καὶ τῆς γενναιότητος
 τῶν πολλῶν ἡρώων, οἷοι ὁ Κάσαρ καὶ ὁ Δουγκέ Τρουέν, καὶ
 ὡς ἐκ τούτου περιήλθον εἰς ἀπόγνωσιν οἱ ἡμέτεροι ἔχθροι.

Καὶ ἕτεροι δ' ἐκλείσθησαν, ὧν τὰ ὀνόματα ἀγνοοῦνται σή-
 μερον, μάλισ δὲ ἡ ἱστορία μνημονεῖ τοῦ ὀνόματος ἐνός τῶν
 φοβρωτέρων ἐκ τῶν ἡμετέρων καταδρομέων, ὅστις καθ' ὅλον
 αὐτοῦ τὸ καταδρομικὸν σπάδιον, δὲν ἔπαυσε ζῶν ἐν μέσῳ πλεί-
 στων κινδύνων, ἀφοῦ τὸ ὄνομα ἐγένετο περίλαμπρον ἐν μέσῳ
 ἅπαντος τοῦ ναυτικοῦ ἡμῶν πληθυσμοῦ.

Ὁ ἦρωας οὗτος, οὗ τὸ ἀληθές ὄνομα εἶνε Γκυ δὲ Βριάκ, κό-
 μης δὲ Κερμόρ, ἐγένετο γνωστότερος μὲ τὸ ψευδώνυμον Πομ-
 πόννης. Θὰ εἴπωμεν δὲ μετ' ὀλίγον πῶς ἐπήγαγε τούτο.

Ὁ Γκυ δὲ Βριάκ ἐγεννήθη ἐν Λάνδ-Κούρτ τὴν 15 Νοεμ-
 βρίου 1659 ἐν κτήματι ἀνήκοντι εἰς τὴν οἰκογένειάν του,
 κειμένῳ δὲ οὐ μακρὰν τοῦ Σαιν-Μαλώ.

Ἐν μικρᾷ ἡλικίᾳ στερηθεὶς τῶν γονέων του, παρεδόθη εἰς
 τὰς φροντίδας ἐνός θεῖου του πρὸς μητρός, τοῦ ἱππότη δὲ Κερ-
 γάλεν, τραχυτάτου καὶ ἀηδέστατου πάντων τῶν ἐν τῇ Βρε-
 τανῇ ἀνθρώπων, ἔτι δὲ καὶ τῶν τοῦ μεγάλου βασιλείου τῆς
 Γαλλίας καὶ τῆς Ναβάρας.

Κάκιστα ἐβίου ὁ ἀνεψιὸς παρὰ τῷ ἱππότη δὲ Κεργάλεν,
 καὶ εἰς τὸν χαλεπὸν τούτον βίον οὐκ ὀλίγον συνετέλει καὶ ἡ
 σύζυγος αὐτοῦ Ἴζολίνα, δυσκολωτάτη καὶ ἀηδέστατη γυνή.

Διηγῶνται ὅτι ὅτε ἱππότης καὶ ἡ σύζυγος αὐτοῦ, ἐπειδὴ
 δὲν ἦσαν πλούσιοι, ἐφθόουν τὰ μέγιστα τὸν ἀνεψιὸν αὐτῶν,
 ὅστις ἐμελλέ ποτε νὰ γίνῃ οἰκογενειάρχης καὶ χωροδεσπότης
 τῆς Λάνδ-Κούρτ, τῆς Vills es'Coq καὶ ἄλλων τόπων, καὶ
 δὲν ἦτο δύσκολον νὰ παραδεχθῇ τις ὅτι ὁ ἱππότης ἐπωφθαλ-
 μία τὴν περιουσίαν τοῦ κληρονομούμενου του καὶ ὅτι ἦτο δια-
 τεθειμένος τὰ πάντα νὰ πράξῃ ὅπως ἰδιοποιηθῇ αὐτήν.

Ὁ νέος Γκυ δὲν ἀπέβλεπε πολὺ εἰς τὴν περιουσίαν του,
 καθόσον ἄλλαι ἰδέαι πρυτανεύουσιν ἐν τῇ ἡλικίᾳ ταύτῃ ἢ αἱ
 χρηματικαί, καὶ δὲν ἐνόει πολὺ τοὺς σκοποὺς τοῦ θεῖου του,
 ἀλλὰ καὶ δὲν ἐνόει ὅτι ἄλλος τις θὰ ἐτόλμα νὰ ἐγείρῃ χεῖρα
 κατ' αὐτοῦ· διὸ κατεπλάγη ἡμέραν τινα ἰδὼν τὸν θεῖόν του
 τολμήσαντα νὰ κακώσῃ αὐτόν, ὅθεν ἀγανακτήσας περιήγαγε
 τὸν θεῖον εἰς τὴν ἀδυναμίαν νὰ κάμῃ τὸ ἐλάχιστον κίνημα.

Ἡ κυρία Ἴζολίνα ἐδραμεν εἰς βοήθειαν τοῦ συζύγου καὶ οἱ
 ὀζῶδεις αὐτῆς δάκτυλοι ἐνεπήγησαν ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ
 παιδίου.

— Εἶθε γυνή, θεία μου, τῇ εἶπε, καὶ δὲν ἠμποροῦν κάμω
 τίποτε ἐναντίον σας· δὲν θέλω ὅμως νὰ μ' ἐγγίσῃ κανεὶς, καὶ
 ἐὰν ὁ κύριος— τοιουτοτρόπως ἀπεκάλει τὸν ἱππότην, ὅστις ἤ-
 φριξεν ἰσχυρῶς κρατούμενος— τολμήσῃ καὶ πάλιν νὰ μὲ κτυ-
 πῆσῃ, τότε θὰ λησμονήσω καθόλου τὴν συγγένειαν, τὴν ὁποίαν
 ἔχω μὲ αὐτόν καὶ θὰ ἔλθω εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ λησμονήσω
 καὶ τὸν ὀφειλόμενον σεβασμὸν.

Καὶ ἀφείς τὸν θεῖόν του, ἠνάγκασεν αὐτόν νὰ καθίσῃ ἐν με-
 γάλῃ θρονίδι, ἐνθα ὁ ἱππότης ἐζήτησε νὰ καταπιεῖ τὸν θυ-
 μόν του.

Ἄλλ' ὁ τοιοῦτος βίος δὲν ἦτο πλέον δυνατὸς ἐν Λάνδ-
 Κούρτ. Ρητέον δ' ὡσαύτως ὅτι ὁ Γκυ δὲ Βριάκ ἦν ἀναλόγως
 τῆς ἡλικίας του ρωμαλεώτατος καὶ δεξιὸς εἰς τὰς ἀσκήσεις
 τοῦ σώματος, θηρεύων ἤδη κάπρους καὶ λύκους ἀνά τὰ ὄρη
 καὶ τὰς χέρσους, κολυμβῶν ὡς ἰχθύς καὶ ἀνεθύτων μακρὰν
 πρὸ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ράγκου ποταμοῦ ἰδίαν λέμβον μετὰ τῆς
 αὐτῆς δεξιότητος καὶ ἀσφαλείας, μεθ' ἧς καὶ γέρων ναυαγός.

Τὸν Γκυ δὲ Βριάκ εἶλκυε πρὸ παντός ἡ θάλασσα, ἡ
 θάλασσα ἣτις ἦτο πατρίς του καὶ ἐμελλε νὰ τῷ γίνῃ
 ποτὲ κτήμα πολλῶ ἐυρύτερον τοῦ τῆς Λάνδ-Κούρτ. Ἡ
 θεία Ἴζολίνα, ἣτις πράγματι ἦτο ἄπληστος καὶ μοχθηρὰ,
 οὐδόλω ἐζήτηε ν' ἀποκρύψῃ τὴν ἐλπίδα τῆς, ὅτι δηλαδὴ ἡ
 θάλασσα θὰ ἐλάμβανε ποτε τὸν καλὸν αὐτῆς ἀνεψιὸν καὶ θὰ
 τὸν ἐφύλαττεν. Ἡ κυρία Ἴζολίνα ὅμως ἠπατάτο κατὰ τὸ
 ἦμισυ.

Ἐν Σαιν-Μαλώ, ἐν τῷ λιμένι καὶ πανταχοῦ τῶν πέριξ
 ναυτικῶν τόπων ὁ Γκυ δὲ Βριάκ ἦτο γνωστός.

— Θὰ γείνη ἐξαιρετὸς ἀξιωματικός, ἔλεγον παντοῦ ὅταν
 τὸν ἔβλεπον νὰ διασχίζῃ τὴν θάλασσαν εἰς ὁποιονδήποτε
 καιρὸν μὲ τὸ μικρὸν του πλοῖον.

Ἐκ τῶν ναυτικῶν, οἵτινες προσέλεγον τὸ μέλλον τοῦ νεαροῦ
 Γκυ πρῶτος ἦν ὁ κ. Βλαϊμβίλ πλοίαρχος τοῦ ἐμπορικοῦ ναυ-
 τικοῦ, οἱ δὲ τρόποι τοῦ Βλαϊμβίλ τούτου καθίσταντο ἀπὸ τι-
 νος μυστηριώδεις.

Μετὰ τινὰς ἐβδομάδας ἤρξατο νὰ ναυπηγῆται ἐν τῷ ναυ-
 πηγείῳ τοῦ Σαιν-Λουὲρ ὠραῖον καταδρομικὸν βρίκιον, ὀνο-
 μάσθην Ἄραγος, τὸ δὲ βρίκιον τούτο εἶχεν εἴκοσι θυρίδας, ὅπο-
 θεν θὰ προέκυπτον 20 τηλεβόλα τῶν 18, ἅτινα ἐνούμενά εἰς
 τέσσαρα ἄλλα ἀπετέλουν φοβερὸν πυροβολικόν.

Περιπλέον ὁ κ. Βλαϊμβίλ, ὅστις ἐπεσκεψθῆ ἤδη πολλάκις
 τὰς πέντε ἡπείρους, ἐμίσθωσεν ἐκ διαφόρων μερῶν ἑκατὸν εἴ-
 κοσι ναύτας παντός ἔθνους· ὑπῆρχον ἐν αὐτοῖς Ἴταλοί, Ἴσπα-
 νοί, Μελιταῖοι, Ἕλληνες, Ἀραβες καὶ ὄχι ὀλίγοι ἐκ Βρετα-
 νης, ὧν τινὲς δὲν διετέλουν εἰς ἀγαθὰς πρὸς τὴν δικαιοσύνην
 σχέσεις· ἐνὶ λόγῳ ὑπῆρχον ταῦτα ἐκ πάσης χώρας ἐκτός τῶν
 Ἀγγλῶν. Οἱ νεοσύλληκτοι οὗτοι συνηθρίζοντο κατὰ μικροὺς
 ὁμίλους ἐν τοῖς πέριξ τοῦ Σαιν-Μαλώ καὶ τοῦ Σαιν-Σερβάν,
 οἱ δὲ ἄρχοντες τῆς πόλεως ἤρχισαν ν' ἀνησυχῶσι σφόδρα, διότι
 τὸ πλῆθος ἐκεῖνο, ἐνωρίς ἐλθὼν διεχέετο εἰς τὰ παρὰ τὸν λι-
 μένα ἐστιατόρια καὶ εἰσοπωλεῖα καὶ παρεδίδοτο εἰς θορυβώδεις
 εὐωχίας ἀποληγούσας εἰς ἐριδας καὶ ρήξεις, τελευτώσας τα-
 κτικῶς εἰς ἀλληλοκτυπήματα.

Οἱ ἄρχοντες ἔκμην παραστάσεις πρὸς τὸν κ. Βλαϊμβίλ, ὅς-
 τις ἀπεκρίνατο ὅτι θ' ἀπήλλασεν ἐντός μικροῦ τὴν πόλιν τοῦ
 στρατεύματος ἐκεῖνου, καὶ ἐξηκολούθησαν περιφερόμενοι ἀνά
 τὴν πόλιν, μεθύσκοντες, θωπεύοντες ἢ καὶ ἀνακόπτοντες τὸν

δρόμον τῶν κορασιῶν καὶ τῶν γυναικῶν, δέροντες τοὺς συζυγούς καὶ τοὺς πατέρας καὶ ἐν συντομίᾳ ἐμπνέοντες τὸν πανικὸν καὶ εἰς τὰς δύο πόλεις Σιν-Μελῶ καὶ Σιν-Σερβάν.

Ὁ ἐφοπλισμὸς τοῦ Ἄργου προὔχρει, καθόσον ὁ ἐφοπλιστῆς Βλαιμβίλ ἐπέδωκε τούτον δραστηρίως, εἰς δὲ τοὺς περιέργους οἰτινες ἠρώτων αὐτὸν εἰς τί ἦτο προσωρισμένος τὸ πλοῖον, ἐκεῖνος ἀπεκρίνετο πάντοτε ἐκπέμπων κατὰ πρόσωπον αὐτῶν καπνὸν ἐκ τῆς καπνοσύριγγός του καὶ λέγων :

— Θὰ ἐπίδωθῶ εἰς τὸ ψάρευμα τῆς μουρούνας.

— Ἀλλὰ τὰ τηλεβόλα καὶ τὸ σπάτευμα;

— Ὅσας προφυλάξεις καὶ ἂν λάβῃ κανεὶς δὲν εἶνε ἐπαρκεῖς· ἐνδέχεται ν' ἀπαντήσωμεν πειρατάς.

Καὶ οὐδεὶς μὲν ἐπίστευεν εἰς τὰς μυθίνας καὶ εἰς τοὺς πειρατάς, ἀλλ' οἱ περίεργοι ἤρχοντο εἰς τὸ λεχθέν, καθόσον ὁ κ. Βλαιμβίλ δὲν ἦτο φιλοφρονητικὸς τοὺς τρόπους.

Ἡμέραν τινὰ μετὰ μεσημβρίαν ὁ πλοίαρχος ἐκάθητο ἐμπροσθεν τῆς θύρας τοῦ ἐστιατορίου τὸ Ἄνθος τοῦ κρίνου, οὗ τὸ ἔμβλημα ἐκ λευκοσιδήρου μὲ τὰ ἔθνοςμα τῆς Γαλλίας ἐκινεῖτο φερόμενόν ὑπὸ τοῦ ἀνέμου, καὶ ἔπινεν ἀφορίζοντα μηλίτην παρατηρῶν τοὺς ἐργαζομένους ναύτας, ὁ δὲ Ἄργος ἐκυμαίνετο ὀλίγον μακρὰν. Ἀπὸ καιροῦ ὁ εἰς καιρὸν μετέδιδε διαταγὴν τινὰ ἐπακριβῶς ἐκτελουμένην. Ὁ κ. Βλαιμβίλ δὲν εἶχε παρατηρήσει νέον τινὰ, παιδίον ἀκόμη, ἐν διαταγῶν πηγαινερόμενον καὶ ἐναλλάξ αἶροντα τοὺς ὀφθαλμούς ἐπὶ τοῦ πλοίαρχου καὶ ἐπὶ τοῦ πλοίου του. Ἐν τούτοις τοῦ νέου πλησιάζσαντος ἔτι μάλλον πρὸς τὴν θύραν τοῦ ἐστιατορίου ὁ πλοίαρχος εἶδεν αὐτὸν καὶ πρῶτος :

— Κεῖν ἡμέρα, Βριάκ, τῶ εἶπε καθαρά, καθαρά, καλὰ εἶσαι, παιδί μου;

Ὁ Γκὺ δὲ Βριάκ, ὁ ἡμέτερος ἦρωας, ἤρρυθρα ἄχρις ὧτων.

Εἶχεν ἀρρενωπὸν τὸ ἦθος, φέρων ἀντὶ ξίφους στερεὸν ἐγγειρίδιον ἐν τῇ ζώνῃ, ἐκ δὲ τῆς φυσιογνωμίας ὁ πλοίαρχος ἐνόησε ὅτι θὰ ἦτο κατὰλληλος ναυτοστρατιώτης.

— Καὶ τοῦ πηγαίνεις ἔτσι, Βριάκ; ἠρώτησεν, ἀφοῦ τὸ παιδίον ἀπεκρίθη ἐν ψέλλισμῶ εἰς τὸν χαιρετισμὸν του.

— Ἦλθα νὰ θαυμάσω τὸ πλοῖόν σας, πλοίαρχέ μου, μὰ τὴν ἀγίαν Βαρβάραν, δὲν εἶδα ἀκόμη μεγάλα πράγματα, ἀλλὰ εἶνε τὸ πλοῖον, καλλιτέρον, ἀπὸ ὅσα εἶδα καὶ λαθύνω τὴν εὐχαίριαν νὰ τὸ θαυμάσω.

Ὁ κύριος Βλαιμβίλ ἐρόφησε τετράκις ἢ πεντάκις ἐπαλλήλως τὴν καπνοσύριγγά του συνοδεύσας τὸ κίνημα τοῦτο δι' ἐκφραστικωτάτων «ὦ! ὦχ!» ὑπερευχαριστημένος κατ' οὐσίαν ἐκ τῶν φιλοφρονητικῶν λόγων τοῦ παιδίου.

— Κάθισε, Βριάκ, παιδί μου, τῶ εἶπε λίαν ἐρασμίως, καὶ πιεῖ ἕνα ποτήρι μηλίτην, εἶνε γλυκὺς ὡς τὸ μέλι, καὶ δυνατὸς ὡς τὸ κρασί, Δὲν σ' ἐρωτῶ τί νέα φέρεις ἀπὸ τὸν θεῖόν σου τὸν ἱππότην, οὔτε ἀπὸ τὴν θεῖαν σου Ἰζολίαν, διότι νομίζω ὅτι ἔχεις συγγενεῖς, οἱ ὅποιοι δὲν διαφέρουν ἀπὸ ἐχθρούς. Καὶ ὅμως σὺ εἶσαι καλὸ παιδί. Βριάκ, ἤμουν φίλος τοῦ πατρός σου; ἀπέθανε πολὺ νέος. Ἦτο πολὺ καλὸς ἄνθρωπος καὶ πολλὰς φορὰς μοῦ εἶπεν ὅταν τοῦ διηγούμην τὰ ναυτικὰ κατὰ τὸν ὄραματά μας καὶ τὰ κέρδη τὰ ὅποια ἀπελαμβάνομεν ἀπὸ τὰ φορτία τοῦ ξύλου τοῦ ἐβένου: «Βλαιμβίλ, ἐὰν ἐξακολουθήσῃς καὶ δὲν προσέξῃς, θὰ σὲ κρεμάσουν εἰς τὸ κατάρτι» ἠπατάτο ὅμως ὁ καλὸς ἄνθρωπος, διότι δὲν εὗρεκα ἀκόμη

κανένα νὰ μὲ κρεμάσῃ... αἰ! αἰ! καὶ δὲν πιστεύω ὅτι θὰ γείνη αὐτὸ τόσο γρήγορα.

— Ἀλλὰ δὲν κρεμοῦν τοὺς καταδρομεῖς, κύριε Βλαιμβίλ, ἀνταπάντησεν ὁ Γκὺ.

— Καλὰ λέγεις, κὺ, δὲν κρεμοῦν τοὺς καταδρομεῖς· δὲν εἰζεύρω ποῦ ἔχω τὸ κεφάλι μου, αὐτὸ τὸ ποτόν μ' ἔκαμε νὰ εἰπῶ ἀνοησίας... Τὸ λοιπὸν, παιδί μου, σοῦ ἀρέσει ὁ Ἄργος;

— ὦ! ναί, πλοίαρχε.

— Καὶ στοιχηματίζω μάλιστα ὅτι μὲ εὐχρηστήσιν σου θὰ ἔκανες ἕνα ταξεῖδι μὲ αὐτόν.

Ταῦτα ἀκούσας ὁ νέος Γκὺ ἤνωσε τὰς χεῖρας, καὶ ἀνέκραξεν ἀνατείνας τοὺς ὀφθαλμούς εἰς τὸν οὐρανόν:

— Αὐτὸ εἶνε ἡ καλλιτέρα μου ἐπιθυμία, πλοίαρχε.

Ὁ Βλαιμβίλ ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν.

— Ναί, ναί, γνωρίζω ὅτι ἀπὸ τώρα εἶσαι καλὸς ναύτης, Βριάκ, εἶσαι γεννημένος διὰ τὴν θάλασσαν, παιδί μου. Ἐξ ἄλλου μὲ τὸν θεῖόν σου δὲν πρέπει νὰ περῆς καλὰ, χωρὶς νὰ λογαριάσωμεν τὴν κυρὰν Ἰζολίαν, τὴν ὁποῖαν, τὸ λέγω ἐλευθέρως, δὲν τὴν ἤθελα οὔτε εἰς πλοῖόν μου.

Ὁ κ. Βλαιμβίλ ἦτο τόσο ἐράσμιος, ὥστε ὁ Γκὺ ἀναθάρρησας κατήνησε μέχρι νὰ τῶ εἶπῃ τὸν μύχιον αὐτοῦ πόθον.

— Ἄχ, πλοίαρχε, ἀνέκραξε, νὰ ἐτολμοῦσα.

— Λέγε, παιδί μου.

— Εἰς τὸ χέρι σου εἶνε νὰ μὲ κάμειτε εὐτυχῆ.

— Πῶς;

— Ἐὰν μὲ δεχθῆτε... ὦ! ὅπως θέλετε, σὰν ἀπλοῦν ναυτοπαιδα, ὡς μαθητὴν τοῦ πρωράτου.

Ὁ Βλαιμβίλ ἐμόρφασεν.

— ὦ! πολὺ τρέχεις, Βριάκ! δὲν συλλογίζεσαι λοιπὸν ὅτι ὁ θεῖός σου ὁ ἱππότης εἶνε κηδεμόν σου, καὶ ὅτι εἰμποροῦν νὰ μὲ κατακρίνουν ὅταν ἐπιστρέψω ἀπὸ τὸ ταξεῖδι, διότι σ' ἐπῆρα μαζὴ μου; Ὅχι, δὲν εἶνε δυνατὸν αὐτό, Βριάκ μου, καὶ λυποῦμαι, διότι θὰ γείνης καλὸς ναυτικὸς καὶ ἔπειτα ἀπὸ ὀλίγα ἔτη θὰ εἰμπορῆς νὰ ὠφελῆσαι πολλὰ, ἀφοῦ ἔχεις ἕνα πλοῖον σὰν τὸν «Ἄργον».

Ὁ νέος Γκὺ ἐταπείνωσε τὴν κεφαλὴν, κατεντροπισθεῖς, τόσο ὥστε ὁ Βλαιμβίλ τὸν ἐλυπήθη.

— ἴσως ὑπάρχει τρόπος νὰ διορθωθῶν ὅλα, δὲν πρέπει νὰ βιαζώμεθα τόσο πολὺ, παιδί μου, ζήτησε ἀπὸ τὸν θεῖόν σου ἄδειαν, καὶ ἴσως δὲν σοῦ τὴν ἀρνήθη.

Ὁ Γκὺ δὲ Βριάκ οὐδὲ κἂν νὰ σκεφθῆ ἤθελεν, ὅτι ἔπρεπε νὰ ζητήσῃ τι, οἷόνδηποτε, πρὸς τοῦ ἱππότου, διότι ἦτο βέβαιος ὅτι θὰ τὸ ἀπέκρουε παρευθὺς μὲ ὄλον τὸν πόθον τὸν ὁποῖον εἶχεν ἐνδομύχως ὁ θεῖός του ν' ἀπαλλαγῆ αὐτοῦ. Διὸ κινήσας περιλύπως τὴν κεφαλὴν ἀπεσύρθη εὐχαριστῶν τῶ Βλαιμβίλ.

Ὁρθῶς ἐσκέπτετο ὁ παῖς ὅτι ὁ θεῖός αὐτοῦ θ' ἀπέστειρε τὴν αἰτησίαν του· ναὶ μὲν ἐπεθύμει ὁ ἱππότης ν' ἀπαλλαγῆ τοῦ ἀνεψιῦ του, ἀλλ' ἤξίου τοὐλάχιστον νὰ διασώσῃ τὰς ἐπιφανείας, διότι οὐδέποτε οἱ εὐγενεῖς τῆς Βρετάνης θὰ συνεχώρουν τῶ θεῖῳ ὅτι ἐνεπιστεύθη τὸν ἀνεψιὸν αὐτοῦ εἰς τὸν Βλαιμβίλ καὶ θὰ συνέβαινε τοῦτο, βεβχίως, διότι ὁ πλοίαρχος Βλαιμβίλ ἀπήλασε κακίστης φήμης. Ἐλεγεν ἑαυτὸν ἐμπροσπλοίαρχον, καὶ ἦτο πράγματι τοιοῦτος, ἀλλ' ἦτο καὶ καταδρομεύς, καὶ ἔτι πλέον ἐνόησε πειρατής, διότι μεγάλως

κατηγορεῖτο ὅτι δὲν ἐποιεῖτο τὴν προσήκουσαν διάκρισιν τῶν σημαίων τῶν πλοίων ἅτινα πελαγοδρομῶν κατεδίωκεν.

Ἐν τούτοις ὁ ἐφοπλισμὸς τοῦ « Ἄργου » προύχρει καὶ μετὰ τινὰς ἡμέρας θὰ ἦτο κατὰ πάντα ἕτοιμος, ἐκυμάνετο δὲ νῦν ἠγκυροβολημένος ἔμπροσθεν τοῦ πύργου Qhiquengrogne.

Ἡ πόλις ἦτο ἥσυχος, διότι οἱ 120 ναῦται, ἐπέβησαν τοῦ βρικήου ὅπερ ἦν ἕτοιμον πρὸς ἀπόπλουν, ἀνέμενε δὲ μόνον εὐνοϊκὸν ἀνεμὸν· οὗτος δὲ δὲν ἐβράδυνε νὰ ἐπέλθῃ, διότι μετ' οὐ πολὺ ἤρχισε νὰ πνέῃ νοτιοανατολικός, Ὁ « Ἄργος » ἀνεπέτασσε τότε τὴν ἀνθοκόσμητον σημαίαν του, ἐχαϊρέτισεν αὐτὴν διὰ τριῶν κανονισθολῶν, τῶν ἑκατὸν εἰκοσι ναυτῶν ἀνευφημούντων ἐν τῇ ἰδίᾳ ἑκάστος γλώσση, καὶ παραπλεύσας τὸ ἀκρωτήριον τοῦ Γροάν, διαπλεύσας τὰς νήσους Ghausay καὶ Granville καὶ τὸ στενὸν Gubnesay ἀφῆκε τὴν νῆσον Ὁρινύ, καὶ διαβὰς τὴν Raz Blanchard ἀφῆκε πρὸς τὰ δεξιὰ τὸ ἀκρωτήριον Hague.

Νῦν εὐρίσκετο ἐν τῷ πελάγει καὶ ἐν τόποις ἀγνώστοις· Ὁ Βλαιμβίλ περιεπάτει ἐπὶ τοῦ καταστρώματος ὑπερχαίρων, διότι τὸ πλοῖόν του ἦτο ταχύπλουν, ὅτε αἴφνης ἀπέσυραν τὴν προσοχὴν του κραυγαὶ καὶ ἀρχὶ ἀναμεμιγμέναι μετὰ καγχασμῶν, οἵτινες προήρχοντο ἀπὸ τοῦ πληρώματος. Ἐπὶ τοῦ πλοίου ὁ Βλαιμβίλ δὲν ἦτο προσηγής, ἐμελλε δὲ νὰ ἐρωτήσῃ ἐπιτακτικῶς πῶθεν προήρχετο ὁ θορύβος ἐκεῖνος, ὅτε ἔστη αἴφνης, ἀφῆκε κραυγὴν ἐκπλήξεως.

Αἰτία τοῦ ἀπεριγράπτου ἐκεῖνου θορύβου, ὡς ἐνόησε βεβαίως ὁ ἀναγκνώστης, ἦν ὁ Γκυ δὲ Βριάκ, ὃν ἀνεκάλυψαν ἐν τῷ μυθῷ τοῦ κύτους κεκρυμμένον ἀνὰ μέσον δύο βαρέλιων κατραμιῶν.

Ὡς ἀνήγγειλε καὶ προεῖδεν ὁ νέος θεὸς του ὁ ἱππότης ἠρνήθη τὴν ἀδειάν του εὐθὺς ὡς τῷ εἶπεν ὅτι ἐμελλε ν' ἀναχωρήσῃ διὰ πλοίου, μάλιστα μετ' ὃν Βλαιμβίλ, ἀλλ' ὁ βίος ὃν παρὰ τοῖς συγγενεῖσι διῆγεν ἐν Λάνδ-Κούρτ καθίστατο ἀφόρητος, τὸ τραχὺ πρόσωπον τῆς θείας του Ἰζολίνας τῷ ἐνέπνεεν ἀκατανίκητον ἀποστροφὴν, ὡς καὶ οἱ ὀζώεις αὐτῆς δάκτυλοι, οἵτινες συχνότατα κατέπιπτον ἐπ' αὐτοῦ, καὶ διὰ τοῦτο ἀπεφάσισε ν' ἀποδράσῃ ἐκ τῆς οἰκίας, ἐξ ἐνός μὲν ἀγαπῶν τὴν θάλασσαν, ἥτις ἔσυρεν αὐτὸν ὡς μαγνήτης, ἐξ ἄλλου δὲ ἐπιθυμῶν ν' ἀποφύγῃ ὅσα ὑφίστατο. Διὸ ἐγγιζούσης τῆς νυκτὸς εἰσέδου ἐντός λέμβου φορτωμένης βαρέλια οἴνου καὶ ρακῆς, ἐνῷ ὁ « Ἄργος » ἦτο ἀκόμη ἠγκυροβολημένος, καὶ διὰ τινος καταπακτῆς εἰσεχώρησεν εἰς τὸ κύτος, ἵνα μὴ δὲ ἀποθάνῃ ἐκ πείνης, ἔφερε μετ' αὐτοῦ ὀλίγα δίπυρα καὶ κολοκύνθην πλήρη ὕδατος, καὶ τοιοῦτοτρόπως ἐξῆσεν ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας καταστέλλων τὴν πείναν καὶ μὴ καταδαπανῶν τὰ τρόφιμα, ἕως οὗ κατὰ τύχην τοῦ πλοίου κυλινδουμένου ὀλίγον καὶ ἀποφασισθέντος νὰ μετακινήθῃ τὸ ἔρμα, ἐνῷ μετέποτιζοντο δύο βαρέλια κατραμιῶν, ἀπεκαλύφθη ὁ κεκρυμμένος συστυγῆς Γκυ.

Τίς ἦτο ὁ μικρὸς ἐκεῖνος καὶ τί ἔκμυεν ἐκεῖ;

Εἰς τὰς κραυγὰς τῶν ναυτῶν προσέδραμε μέρος τοῦ πληρώματος.

— Μὴ με πειράζετε! ἀνέκραξεν ὁ Γκυ δὲ Βριάκ, ἀνασπᾶσας τὸ ἐγχειρίδιόν του καὶ λαβῶν ἀμυντικὴν θέσιν, μὴ με πειράζετε, διότι σὰς καρφόνω!

Καὶ οἱ ναῦται ἤρχισαν νὰ γελῶσι βλέποντες τὸν νέον ἀ-

τρόμητον καὶ ἀτάραχον· εἰς ὅμως αὐτῶν προύχρησε μελαταῦτα, ἀλλ' ἔλαβῃ πληγὴν κατὰ πρόσωπον, τότε δὲ ἐπέπεσον οἱ λοιποὶ κατὰ τοῦ Γκυ, ὅστις ἤρχισε νὰ φλήττῃ διὰ τῆς αἰχμῆς καὶ τῆς λαβῆς τοῦ ἐγχειριδίου.

Τῇ στιγμῇ ἐκεῖνη μάλιστ' ὁ πλοίαρχος Βλαιμβίλ παρενέβη, ὁ δὲ Γκυ δὲ Βριάκ, ἀκούσας τῆς φωνῆς αὐτοῦ, μετ' εὐκαμψίκας πιθήκου ὤρμησεν ὑπεράνω τῶν ἀντιπαλῶν του καὶ ἀνελθὼν ἐν τάχει τὴν κλίμακα ἔφθασε πλησίον τοῦ Βλαιμβίλ.

Οὗτος ἰδὼν αὐτὸν τοσοῦτον ἠγανάκτησεν, ὥστε ἀφῆκεν ἐκ τοῦ στόματός τὴν καπνοσύριγγα, ἥτις πεσοῦσα χαμαὶ συνετριβή εἰς μυρία τεμάχια, καὶ ἔβαλε κραυγὴν ἐκπλήξεως, συνοδευθεῖσαν, ὡς εὐνόητον ὑπὸ φοβερᾶς βλασφημίας.

Οἱ ναῦται ἔδραμον νὰ συλλάβωσι τὸν νέον, ἀλλ' ὁ Βλαιμβίλ τεινας τὴν χεῖρα εἶπε προσεκτικῶς·

— Σταθῆτε.

Οἱ ναῦται ἐσταθήσαν, ἀλλὰ τὸ πλήρωμα ὅπερ ἐστασίασεν ἤδη ἔβαλε φοβερὰν κραυγὴν.

— Ὅποιος σαλεύσει, εἶπεν ὁ Βλαιμβίλ, σύραξ πιστόλιον, θὰ τὸν φονεύσω καὶ θὰ χρησιμεύσῃ γιὰ δόλωμα εἰς ταῖς φώκαις.

Εἶτα δὲ στραφεῖς πρὸς τὸν νέον·

— Λοιπὸν τὸ εἶπες καὶ τὸ ἔκαμες, μικρὸ μου Γκυ· ἠθέλησες καλὰ νὰ ἐλθῆς καὶ ἤλθες· πολὺ καλὰ, πολὺ καλὰ. Δὲν θὰ ὑπερέρης ἐδῶ, παιδί μου, καὶ θὰ ἰδῆς ἐὰν τὰ φαγητὰ τοῦ πλοίου μὰς ὁμοιάζον μετὰ τὰ φαγητὰ τῆς κυρᾶς Ἰζολίνας.

Καὶ ἐπὶ τούτοις ἔπαυσεν ἐπὶ τοῦ παρόντος ὁ λόγος.

Κατ' οὕτως ὁ Βλαιμβίλ ἀφορμὴν μόνον εἴηται διὰ νὰ κρατήσῃ μετ' αὐτοῦ τὸν Γκυ, τὰ δὲ πράγματα ἐφαίνοντο ὅτι ἔθαινον κατ' εὐχὴν, ὅτε ἀνέβῃ αἴφνης ἐπὶ τοῦ καταστρώματος ὁ ναυτῆς ὁ τὴν πληγὴν παρὰ τοῦ παιδὸς κατὰ πρόσωπον λαβῶν· ἐπειδὴ δὲ ἡ πληγὴ αὐτὴ ἐπροξέεινε τῷ τραυματικῷ πόνου, ἐπορευθῆ πρὸς τὸν μάγειρον τοῦ πλοίου, ὅστις τῷ εἶπε νὰ τὴν πλύνῃ μετὰ ρακῆν, ἀλλ' ἐκεῖνος ἐθεώρησε καλλίτερον ἀντὶ τούτου νὰ πῆν τὴν ρακὴν, ἐπεί δὲ τὸσον ὥστε μετὰ τὸν ἐπανειλημμένον τοῦτον « γαργαλισμὸν » ἐξάλισθη ἀρκούντως εἰς βαθμὴν νὰ μὴ ἀναχαιτισθῇ ἀπέναντι τοῦ πλοίαρχου, οὐδὲ νὰ σθεασθῇ τὴν παρουσίαν αὐτοῦ· θείας δὲ τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ Γκυ,

— Ἄ! εἶπεν, ἀγρίως γελάσας, νὰ τὸς ὁ μικρὸς ὁ ὅποιος μ' ἐκτόπησε τώρα· θὰ τὸν κρεμάσω μετὰ τὰ χεῖρα μου εἰς τὸ μεγάλο κατάρτι.

Ὁ Βλαιμβίλ ἐγνώριζε τὸ ποῖον τῶν ἀνθρώπων του. Πράγματι δὲ ὅποιοι τινες ἦσαν οὗτοι· ὁμιλος κακούργων, ἐκεῖνος δὲ ὅστις ἐτόλμα νὰ ὁμιλῇ τοιοῦτοτρόπως ἐνώπιον αὐτοῦ ὠνομάζετο Ποντὰκ καταγόμενος ἐκ Προβηγκίας καὶ ὢν μεγηρός, ἀλαζών καὶ ἄγριος. Ἀπὸ τοῦ ἀριστεροῦ ὠτίου μέχρι τῆς παρεῖας τὸ αἷμα ἔρρεεν ἐπὶ τοῦ ὤμου.

— Ἐμπρός, μικρὸ, εἶπε θείας τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ Γκυ, τώρα θὰ σε κάμω νὰ κρεμάσῃς τὴν γλώσσαν σου.

— Ναί, ναί, ἀνεβόησε τὸ πλήρωμα, ἐπλήρωσε τὸν Ποντὰκ καὶ πρέπει νὰ τὸν κρεμάσωμεν.

— Ὡ! σταθῆτε παλληκάρια μου, εἶπε προστακτικῶς ὁ Βλαιμβίλ, νομίζω ὅτι θὰ παθῶμεν, ἂν κρεμάσωμεν αὐτὸν τὸν μικρὸν ὁ ὅποιος ἦλθεν ἐδῶ νὰ μὰς ζήτησῃ ἄσυλον. Δότε τους ἀπὸ μίαν ναυτικὴν μάχαιραν καὶ θὰ ἰδῆτε ὅτι ὁ Γκυ δὲ Βριάκ ὅσον καὶ ἂν εἶνε μικρὸς ἤξευρε νὰ τὴν μεταχειρισθῇ.

Ἡ πρότασις αὕτη εἰσηκούσθη μετὰ καγχασμῶν καὶ ζητωκραυγῶν, διότι ὁ Ποντὰκ εὐρωστός καὶ εὐκίνητος ὢν ἐμελλε προφανῶς νὰ διαμελίση τὸν μικρὸν ἀντίπαλόν του.

Τῇ διαταγῇ τοῦ Βλαιμβίλ ἐδόθη εἰς ἕκαστον αὐτῶν ναυτική μάχαιρα, ὄπλον φοβερόν καὶ πλατύστομον μετὰ δερματίνης χειρίδος, λάβων δ' αὐτὴν ὁ Γκυ ἐγένετο αἰφνης κατωχρός καὶ εἶτα κατέρυθρος, καὶ μεθ' ὄρμης κινήσας αὐτὴν περιστροφικῶς ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς καὶ ταχύν διαγραφῆς κύκλον ἔλαβε θέσιν, ἐνῶ οἱ ἐκπληκτοὶ ναῦται παρεμέριζον ἐν σπουδῇ ἵνα μὴ πληρωθῶσιν· ἡ δὲ Ποντὰκ μετὰ διαταγμῶν ἔλαθεν ἐπὶ τέλους ἀμυντικὴν θέσιν ἐπιμαρτυρούμενος θεοῦ τε καὶ δαίμονος καὶ τοὺς διαβόλους ὅτι δὲν ἔπταιεν αὐτός, ἀλλ' ὅτι ἦτο ἠναγκασμένος νὰ διαμελίση αὐτὸ τὸ παληόπαιδο.

Ἄλλ' ὁ Βριακὸς δὲν ἐφάνετο τὸ παράπαν διατεθειμένος νὰ ἀφήσῃ ἵνα ἀικμελισθῇ, διότι ἐὰν δὲν ἦτο τότε ὁ Γκυ πολὺ δυνατός εἰς τὰ γράμματα, ἐγνωρίζον ὅμως νὰ χειρίζεται καλῶς τὸ ξίφος. Τοῦτο κατενόησεν ὁ Ποντὰκ ἀπὸ τῶν πρώτων διαξίφισμῶν, καθ' οὓς ὁ μικρὸς Γκυ ἐφέρετο περὶ αὐτὸν ὡς τρελλὴ μυῖα, ἣν δὲν δύναται νὰ συλλαβῇ τις.

Ὁ Ποντὰκ ἔλαβε δύο νέας πληγὰς, τὴν ἑτέραν ἐν τῷ δεξιῷ ὠτίῳ, ὅπερ σχεδὸν ἀπεσπάσθη μόλις κρεμάμενον, τὸ δὲ πληρωμα τασσόμενον νῦν ὑπὲρ τοῦ παιδίου ἐκραύγαζε :

— Μπράβο μπράβο, μικρέ.

Ἀρριζῶν τότε ὁ Ποντὰκ ἐξ ἀγκυακτῆσεως ἠθέλησε νὰ θέσῃ πέραις, καὶ ἔκκευε φοβερόν κίνημα διὰ νὰ διατρυπήσῃ τὸν μικρόν, οὗτος ὅμως ἐξέφυγε διὰ πλαγίου ἄλματός, ἐφορηήσας δὲ ὡς αἴλουρος καὶ τὸ ὄπλον του ἀρπάξας δι' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν κατήγεγεν αὐτὸ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ Ποντὰκ, ἣν διέσχισεν εἰς δύο.

Ὁ φοβερός ἐκεῖνος ναυτὸς κατέπεσε παραχρῆμα, καὶ τὸ αἷμα καὶ ὁ ἐγκέφαλος διεχύθησαν ἐπὶ τοῦ καταστρώματος.

— Ριψατέ μου τον εἰς τὴν θάλασσαν, εἶπεν ἐπιτακτικῶς ὁ Βλαιμβίλ, καὶ σὺ Γκυ, ἀποτελεῖς μέρος τοῦ πληρώματος τοῦ «Ἄργου»· ἀλλὰ νὰ φέρεσαι καλά.

Ἡ σύστασις αὕτη ὅμως ἦτο περιττή, διότι ὁ Γκυ δὲ Βριακὸς μέγαν ἔχαιρε καὶ ὑπερηφανεύετο ὅτι εὐρίσκειτο ἐπὶ καταδρομικῷ πλοίῳ, ὅτι ἀπετέλει μέρος τοῦ πληρώματος αὐτοῦ, καὶ ὅτι ἦτο ἐπὶ τέλους ἀνὴρ.

Περιττὸν ὅμως ἀποβαίνει νὰ εἰπωμεν ὅτι ἡ ἄλιεα τῆς μυραίνης, περὶ ἧς ἔλεγεν ὁ πλοίαρχος, ἦτο ἀπλὴ πρόσποιήσις, καθόσον ἐξῆλθεν ἀπλοῦστατα εἰς καταδρομικὸν πλοῦς ἀνά τὰ παράλια τῆς Ἀγγλίας, ἐνθα πολλὰς καὶ πλουσίας ἔκαμεν ἀναιμωτεῖ λείας.

Ἄλλὰ καὶ πάλιν τὰ γενόμενα δὲν ἦσαν σπουδαῖα, διότι τὰ ἀλισκόμενα πλοῖα ἦσαν ἐμπορικά, ἅτινα ἅμα τῇ πρώτῃ προσκλήσει κατεβίβαζον τὴν σημαίαν ἄνευ τῆς ἐλαχίστης ἀμύνης.

Ἐφ' ἕκαστου τῶν πλοίων τούτων ἐτίθετο δωδεκάς ἀνδρῶν ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν ἐνός, καὶ τοιουτοτρόπως ἡ λεία ἀπεστέλλετο εἰς Σαίν-Σερβαν.

Σπουδαιότερα ὅμως πρῶτον ἦτο ἡ λεία βρικήτου ἐξ Ἰταλικῆς, «Στάγ» ὀνόματι, ἀποστελλομένου ἐκ Κιγκστόουν εἰς Λονδῖνον μετὰ φορτίου σακχαρώος, καφέ, κικκῶν καὶ ἄλλων ἀποικιακῶν εἰδῶν.

Τὸ πλοῖον τοῦτο παθὸν ὑπὸ τρικυμίας καὶ ὑπὸ τῶν ἀνέμων ἠναγκάσθη νὰ προσορμισθῇ εἰς τὴν νῆσον Ρόκεν, ἐνθα

ἀνέμενον ἐπὶ δύο ἡμέρας εὐνοϊκὸν ἄνεμον, τοῦτο δὲ διέκρινεν ὁ Βλαιμβίλ διὰ τοῦ τηλεσκοπίου του προσορμισμένον.

Τὸ «Στάγ» τῷ ἔκαμε τὸ ἔματι, κατὰ τὴν εἰκονικὴν φρασολογίαν τοῦ Βλαιμβίλ, ἀλλ' οὗτος κυριεύσας μετ' ἀνηκούστου τόλμης πλοῖον ἐκ Βευμούθης ἐν τῷ ὄρμῳ τῆς Ἀγίας Ἐλένης καὶ δύο ἐκ Σουθαμπτῶνος λέμβους ἐν τοῖς παραλίοις τῆς νήσου Γουάιτ, ὡς ἐκ τῆς ἀντικαταστάσεως τῶν πληρωμάτων αὐτῶν καὶ πολλῶν ἄλλων ἀκόμη πλοίων, μόλις εἶχεν ἐν τῷ πλοίῳ του τὸν ἀπαιτούμενον ἀριθμὸν τῶν ναυτῶν πρὸς χειρισμὸν τοῦ πυρεβολικοῦ του.

Ὁ «Ἄργος» πλέων ἐναντι τοῦ ὄρμου τῆς νήσου Ρόκεν ἐξέκένωσε δις τὰ τηλεβόλα του, ωραίου ὄντος τοῦ καιροῦ καὶ τῆς ἡμέρας εὐηλίου καὶ ἐλαφροῦς ἐπιπνεύσεως βορείου αὔρας διήνευε δέκα καθ' ὄραν κόμβους, ἔχων ἀνεσταλμένον τὸ ἰστιον μόνον τῆς ἠλακῆς καὶ ὅσον ἐνεστί συνεσταλμένον τὸν μεγάλον δόλωνα.

Ὁ Βλαιμβίλ περιεπάτει ἐπὶ τοῦ καταστρώματος φρικῶς βλασφημῶν, διότι συνησθάνετο τὴν ἀδυναμίαν τῆς συλλήψεως τοιοῦτου μεγάλου πλοίου.

— Ὡ! ἀνέκραξεν ἰσχυρὰ τῇ φωνῇ, πλήττων τὸν πόδα, δὲν ὑπάρχει τρόπος, πρέπει νὰ εἶνε κανεῖς τρελλὸς διὰ νὰ συμπλακῇ με' αὐτὸ τὸ πλοῖον· αὐτοὶ οἱ ἀχρεῖαι θὰ κοιμηθῶν περὶ ἡσυχία τὸ ἑσπέρας αὐτό.

Καὶ ὁ πλοίαρχος στραφεὶς πρὸς τὸν πηδαλιούχον διέταξεν αὐτὸν νὰ στρέψῃ τὸ πλοῖον, καὶ ὁ «Ἄργος» ἀπεμακρύνθη ταχέως.

Ὁ Βλαιμβίλ ὄρθιος ἐπὶ τοῦ ὑψηλοῦ πρὸς τὴν πρύμναν μέρους τοῦ καταστρώματος ἐβλεπε βαθυμῶδον ἐξαφανιζόμενον ἐν τῇ ὁμίχλῃ τὸ σκάφος καὶ τοὺς ἰστούς τοῦ «Στάγ», ὅτε ἠσθάνθη αἰφνης χεῖρα ψάουσαν ἐλαφρῶς τὸν βραχιόνά του. Στραφεὶς εἶδε τὸν κὺ δὲ Βριακὸν, ὃν, ἀκαίρως προσελθόντα νὰ διακόψῃ τὴν σειρὰν τῶν σκέψεων αὐτοῦ, ἠρώτησε μετ' ὄργης :

— Τί τρέχει πάλιν ;

— Λοιπὸν, θὰ τὸ ἀφήσωμεν, πλοίαρχε ; εἶπεν ὁ νέος δειξάς διὰ τῆς χειρὸς τὸ «Στάγ», ὅπερ ἤρχισε νὰ καθίσταται ἀφανὲς ἐν τῷ ἀπόπτῳ.

— Καὶ τί θέλεις νὰ κάμωμεν, ναυτάκι, ἀφοῦ δὲν μᾶς ἔμειναν ἀνθρώποι εἰς τὸ πλοῖον ; καταλαμβάνω καὶ ἐγὼ ὅτι δὲν εἶνε εὐχάριστον πρᾶγμα, ἀλλὰ δὲν ἔμπορῶ τὰ ἀδύνατα πράγματα.

— Ὡ! πλοίαρχε, ἐὰν ἠθέλετε ...

— Ἐὰν ἠθελε τί ;

— Ἐὰν ἐτόλμων ...

— Ἐὰν ἐτόλμας τί ! μίλει κομμάτι γρήγορα, βρέ παιδί, εἰ δὲ μὴ σοῦ βγάξω τ' αὐτιά σου.

— Λοιπὸν ἠθελε μὲ μίαν μεγάλην βάρκαν καὶ μὲ δέκα ἀνθρώπους νὰ πάγω με' τὴν ἀδειάν σας νὰ εἶπω δύο λόγια εἰς τὸν Ἄγγλον, ὁ ὁποῖος βέβαια δὲν ὑποπτεῖται τίποτε, ἐπειδὴ μᾶς βλέπει νὰ φεύγωμεν, καὶ ὁ ὁποῖος μετὰ δύο ὄρας θὰ κοιμηθῇ με' ὄλην του τὴν ἡσυχίαν.

Ὁ Βλαιμβίλ διετέλεσεν ἐπὶ στιγμὴν ἀναυδός, διότι ἐξέπλησεν αὐτὸν ἡ μωρὰ πρότασις τοῦ μικροῦ Γκυ.

— Καὶ ποῖος σοῦ ἔδωκεν αὐτὴν τὴν ιδέαν, μικρέ ;

— Κανεῖς, πλοίαρχέ μου, ἀλλ' ἐσκέφθην ὅτι δὲν ἔμπορῶσαμεν ν' ἀφήσωμεν τοιουτοτρόπως τὴν ωραίαν αὐτὴν λείαν νὰ μᾶς διαφύγῃ.

Ὁ καταδρομεὺς ἀνεκάγχασεν.

— Ὠραία λεία! ... νὰ σ' ἀκούσῃ κανεὶς θὰ νομίση ὅτι-τὴν ἔχομεν καὶ εἰς τὸ σακκί.

— Ὅλο τὸ ἴδιο εἶνε, πλοίαρχε, ἢ τοῦλάχιστον αὐτὸ ἐξαρτάται ἀπὸ σὰς.

— Καὶ νομίζεις ὅτι οἱ ἄνθρωποι θὰ σ' ἀκολουθήσουν;

— Εἶπα δύο λέξεις εἰς τὸν Βιβιάν τὸν δευτέρου ναύκληρον, ὁ ὅποιος ὠμίλησεν εἰς τοὺς ἄλλους καὶ θὰ εὐρὼ εἴκοσι ἀντὶ δέκα.

Ὁ Βλαιμβίλ ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν.

— Ἐπὶ τέλους, εἶπε σφίγγων τοὺς ὀδόντας, ἡ ἀλήθεια ἐνίσταται ἐξέρχεται ἀπὸ τὸ στόμα τῶν παιδίων. Πολὺ περίεργον θὰ ἦτο ἂν τὸ κατῴρθον αὐτό.

Εἶτα δὲ ὑψηλῇ τῇ φωνῇ ἐπανάλαβε.

— Τρέξε τὸ λοιπὸν, παιδί μου, ἀφοῦ τὸ θέλεις καὶ ἄς σε προστατεύσῃ ἡ ἅγια Βαρβάρρα.

Ὁ Γκυ δὲ Βριακ ἐπλατάγησε τὰς χεῖρας καὶ ἐπήδησε περιχαρῆς ἐπὶ τοῦ ὑψηλοῦ μέρους τοῦ καταστρώματος· μετὰ δύο ὥρας ἦτο νύξ, ὁ δὲ ἄνεμος ἤρχισε νὰ συρίζῃ σφοδρῶς.

Μετ' ὀλίγον ὁ «Ἄργος» ἔστρεφε διεύθυνσιν ὑψηλῶς βαίνων καὶ ἐπλησίαζεν ἐν τάχει πρὸς τὸν ὄρμον τῆς νήσου Ρόκεν, ἄνευ δὲ θερύθου οἱ μέχρι κορυφῆς ὠπλισμένοι ἄνδρες ἐπήδων ἐντὸς τῆς μεγάλης λέμβου, καταβάς δὲ εἰς αὐτὴν καὶ ὁ μικρὸς Γκυ ἔλαθεν εἰς χεῖρας τὸ πηδάλιον.

Ἡ θαλάσση ἦτο τρικυμιώδης, τὰ δὲ κύματα ἐπάλληλα ἐθράκοντο ἐπὶ τῆς λέμβου κινδυνεύουσης νὰ ἐξοκείλῃ, ὁ δὲ Γκυ βοηθούμενος ὑπὸ τοῦ θερύθου τῶν κυμάτων καὶ τοῦ μεγάλου σκοτούς ἐπλησίασεν ἀπαρκτήρητος εἰς τὸ βρικόκιον καὶ ἀνεθῶν ἐπήδησεν ἐπὶ τοῦ καταστρώματος μετὰ τῶν ὀπαδῶν αὐτοῦ.

Τέσσαρες μόνον ἄνδρες εὐρίσκοντο ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, οἵτινες ἐκοιμῶντο βραχυκαλισθέντες ὑπὸ τῶν κυμάτων, φρικαλέα δ' ὑπῆρξεν ἐξέγερσις, διότι ἀπὸ τοῦ ὕπνου μετέβησαν εἰς τὸν θάνατον, δι' ἀξίνων κατακρεουργηθέντες.

Ἐν τῇ νεαρᾷ κεφαλῇ τοῦ Γκυ τὸ σχέδιον τῆς προσβολῆς ἦτο ἑτοιμὸν κατ' αὐτὸ οἱ Γάλλοι ἐφόρμησαν εἰς τὰς καταπικτάς τοῦ πλοίου καὶ ἐκλείσαν αὐτάς, ἐνῶ τὸ πλήρωμα ἐκπλαγὲν καὶ πρόμφω συσχεθὲν, ἐπήδησεν ἐν σπουδῇ ἀπὸ τῶν στρωμνῶν, ἀλλὰ μάτην ἐζήτηε ν' ἀναθῆ ἐπὶ τοῦ καταστρώματος.

Ὁ πλοίαρχος ἐξῆλθε τοῦ θαλάμου του, ἀλλ' ὁ Γκυ συνέτριψε τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ διὰ βολῆς πιστολίου.

Τετέλεσται, τὸ «Στάγ» ἦτο κυριευμένον.

Ναί, τὸ ἀγγλικὸν βρικόκιον εἶχε κυριευθῆ.

Τῶν καταπικτῶν καλῶς κεκλεισμένων, τὸ πλήρωμα ἦτο ἀιχμάλωτον ἐν τῷ ἄντλῳ, οἱ δὲ ἀποτελοῦντες αὐτὸ ἄνδρες, οὐδὲν ἄλλο εἶχον νὰ πράξωσιν εἰμὴ νὰ περικόθωσιν.

Ἡ ὑπόθεσις διεξήχθη ἐντὸς δέκα περίπου λεπτῶν, εὐνόητον δ' ἀποβαίνει ὑπόσον ὑπερηφανεύετο ὁ Γκυ δὲ Βριακ καὶ πόσον ἡ λεία αὕτη τῷ περιεποίει τιμὴν.

Δὲν ἦτο πλεόν παιδίον τὸ δεκαπενταετὲς αὐτὸ μειράκιον, ἀλλ' ἀνὴρ τέλειος, ἀνὴρ, ὅστις εἶχε τὴν θέσιν του ἐν τῇ μάχῃ, ὅστις προεκινδύνευε καὶ ὅστις ἠδύνατο ἤδη νὰ διατάσῃ τοὺς ἄλλους.

Ἐν τούτοις οἱ Γάλλοι κυριεύσαντες τὸ «Στάγ», δὲν ἔμειναν ἀδρανεῖς, ἀλλ' ἀναπετάσαντες τὰ ἱστία, ἔφερον αὐτὰ

πρὸς τὸν ἄνεμον, ἐνῶ ὁ Γκυ ἐλάμβανεν εἰς χεῖρας τὸν ἄκακον ἢ ὠραία λεία ἐπλεον ἤδη εὐθὺ πρὸς τὸν «Ἄργον».

Εὐνόητιν ἀποβαίνει δι' ὁποίων ἀνευφημιῶν ἐχαιρετίσθη ὁ θρίαμβος οὗτος τοῦ Γκυ ἅμα τὰ δύο βρικόκια ἐπλησίασαν εἰς βαθμὸν ὥστε ν' ἀκούωνται αἰ φωναί.

Ἀμφότερα τὰ σκάφη ἤρχισαν νὰ πλέωσι πρὸς τὸ Σκίν-Μαλώ, ὅπου ἔφθασαν μετ' οὐ πολὺ, αἱ δὲ λοιπαὶ λείαι, αἵτινες ἀνεχώρησαν πρὸ αὐτῶν, ἐνελημενίσθησαν πᾶσαι αἰσιῶς.

Ὁ Βλαιμβίλ ὑπῆρξεν ἐξαιρετος ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ, διότι πρῶτος ἐνώπιον τῶν ἀφοπλιστῶν, οἵτινες κατέβαλον χρήματα πρὸς ἐξοπλισμὸν τοῦ «Ἄργου», ἐκάλυψε δι' ἀνθῶν τὸ νέον αὐτοῦ στρατεύμα, ἀμέσως δ' ὁ Γκυ δὲ Βριακ ἐγένετο περιώνυμος.

Ἄλλα μετ' ὀλίγον ἔπαυσαν τὰ κατὰ τὸν πόλεμον ἰσχύοντα γράμματα, ὡς ἐκ τῆς εἰρηνεύσεως τῆς Νιμέγης, δι' ἧς ἀπεδίδετο τῇ Εὐρώπῃ ἡσυχία, καὶ ὁ Βλαιμβίλ δὲν ἠδύνατο ν' ἀποκρύψῃ τὸν ἀπελπισμὸν αὐτοῦ, διότι τί θὰ ἔκαμνε τὸν «Ἄργον», τὰ εἴκοσι τηλεβόλα του καὶ πρὸ πάντων τὸ στρατεύμα, τὸ ὅποιον διὰ τῶν πρώτων καὶ εὐκόλων ἐπιτυχιῶν, καὶ ἰδίως διὰ τῆς ἀλώσεως τοῦ «Στάγ», ἤρχισε νὰ αἰσθάνεται μεγάλην πρὸς τὸ στάδιον κλίσιν.

Δὲν τολμῶμεν νὰ διαθεσκιώσωμεν πρὸς τιμὴν τοῦ ἡμετέρου ἥρωος, ἐν ὑπῆρχεν ἐνταῦθα κηλὶς τις, τὸ βέβαιον ὅμως εἶνε ὅτι χωρὶς ν' ἀφοπλισθῆ τὸ παράπαν ὁ «Ἄργος», ἀπέπλεε νύκτωρ ἐκ Σκίν-Μαλώ, φέρων τὸν Βλαιμβίλ, τὸν Γκυ δὲ Βριακ καὶ τὸ στρατεύμα, ἄγνωστον ὅμως πῶς διηθύνετο.

Ἐλέχθη ὅτι πρὸ τῆς ἐποχῆς ταύτης ἐν ταῖς θαλάσσαις τῆς Σινικῆς καὶ τῆς Ἰνδικῆς, βρικόκιον, ὁμοιάζον τὰ μέγιστα πρὸς τὸν «Ἄργον», ἐγένετο ὁ τρόμος τῶν ναυτίλων· τὸ βρικόκιον ἐκεῖνο ὠνομάζετο «Ἐωσφόρος» καὶ ἦτο πράγματι φοβερὸς δαίμων.

Ἐλέχθη προσέτι, τοῦτο ὅμως μετεἶχε τοῦ μυθώδους, ὅτι ὁ τοῦ «Ἐωσφόρου» ἐπέβαινε νεώτατός τις ὑποπλοίαρχος, σχεδὸν παιδίον, καὶ ὅτι ὁ ὑποπλοίαρχος ἐκεῖνος ἦτο ἐνσαρκωμένος διαβόλος.

Ὁ «Ἐωσφόρος» κατεδίωκε τοὺς μαλαισίους, τοὺς σίνας, τοὺς ἰάπωνας καὶ τοὺς ἰνδοὺς πειρατάς, ἀλλὰ φεῦ! ἠτιμωτὸ αὐτὸν ὅτι δὲν διέκρινε πολὺ τὰς σημαίας τῶν διαφόρων ἔθνων, ἄς συνήντα καθ' ὁδὸν ἐπειδὴ ὅμως πάντα ταῦτα οὐδέποτε ἀπεδείχθησαν ἐπαρκῶς, ἐπειδὴ ἐκ τῶν λεγομένων ἄεον ν' ἀποβαλῆ τις οὐ μόνον τὸ μυθώδες, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐκ κακολογίας καὶ συκοφαντίας πηγάζον, ἀναφέρομεν ταῦτα ἀπλῶς μνεῖας γαριν, καὶ θὰ προσέξωμεν πολὺ νὰ μὴ τ' ἀναγράψωμεν ἐν κεφαλαίῳ τῆς ἱστορίας τοῦ Γκυ δὲ Βριακ κόμητος τοῦ Κερμόρ.

Τὸν ἡμέτερον ἥρωα θέλομεν ἀνευρεῖ μετὰ παρίλευσιν πολλῶν ἐτῶν. Ἐν τῷ μεταξύ τούτων ὁ Γκυ δὲ Βριακ ἐγένετο πλοίαρχος διὰ μακρυνούς πλοῦς, ὁ ἱππότης καὶ ἡ κυρὰ Ἴζολίνα εἶχον ἀποθάνει, ἡ Λανδ-Κούρτ ἀνῆκεν αὐτῷ, καὶ τὰ ἐκ τῶν βραβείων ἀνάλογα αὐτῷ μέρη, καὶ αἱ οἰκονομίαι του ἀπετέλουσαν ἤδη ἐντὸς τοῦ κτήματος, μεγάλην περιουσίαν.

Ἐπαναληφθεισῶν τῶν ἐχθροπραξιῶν πρὸς τὴν Ἀγγλίαν, τὴν Ὀλλανδίαν καὶ τὰς πλείστας τῶν λοιπῶν εὐρωπαϊκῶν δυνάμεων διὰ τοῦ κατὰ τοῦ Λουδοβίκου ΙΔ' δεσμοῦ τῆς Αὐγούστου, ὁ Γκυ δὲ Βριακ ἔσπευσε ν' ἀναλάβῃ τὴν ὑπηρεσίαν

ἄμα καταστάντος τοῦ πολέμου, ὅστις, διήρκεσεν ἑννέα ἔτη, καὶ καθ' ὃν οἱ γάλλοι καταδρομεῖς ἐκυρίευσαν ἀπὸ τῆς Μεγάλης Βρετανίας 4.200 πλοῖα ἄξιας ἑπτακοσίων περίπου ἑκατομμυρίων· κατέστη δὲ τότε γνωστὸς εἰς πάντα τοὺς ναυτίλους διὰ τὴν ἀνδρείαν καὶ τὴν τόλμην αὐτοῦ καὶ διὰ τοῦτο οὐδεὶς ἐξεπλάγη ὅτε ὁμιλος ἐφοπλιστῶν τοῦ Σαιν-Μαλώ ἀνέθηκεν αὐτῷ τὴν διοίκησιν φρεγάτας 26 τηλεβόλων, ἄριστα ἐξοπλισμένης καὶ ἐχούσης φοβερὸν πλήρωμα.

Ἡ «Χλωρίνδη» ἔπλεε ὡς φώκη καὶ ἦτο ταχυπλωτάτη, ὅτε δ' ὁ Γκυ δὲ Βριακ ἐπέβη τὸ πρῶτον τοῦ ὠραίου τούτου πλοίου, ἐνηθρύνθη μὲν μεγάλως, ἀλλὰ καὶ ἀφῆκε συνάμα βαθὺν στεναγμὸν.

— Ἄχ! καὶ νὰ ἦτο ἐδῶ ὁ γέρω Βλαιμβιλ! ἐπιθύρισε. Πόσον θὰ ἔχαίρει!

Καὶ προσέθηκε:

— Κακόμοιρε γέρο Βλαιμβιλ, ὁ Θεὸς νὰ συγχωρήσῃ τὴν ψυχὴν του!

Ἡ στοναχὴ καὶ ἡ θλίψις τοῦ Γκυ δὲ Βριακ ἠδύνατο διαφοροτρόπως νὰ ἐξηγηθῶσι· δὲν ἰσχυρίσθησαν ταχα κακὰ γλωσσαι ὅτι ὁ Βλαιμβιλ ἐπέρανε τὰς ἡμέρας του ἐν θέσει λίαν ὑψηλῇ... κρεκασθεὶς ὡς πειρατὴς εἰς τ' ἀκροκέρκια τοῦ πλοίου!

Ἄλλ' ἄς μὴ διατρίψωμεν πολὺ εἰς τὰς λυπηρὰς ταύτας ἀναμνήσεις.

Ἡ «Χλωρίνδη» ἀναπετάννυσιν εἰς τὸν ἀρτέμονα τὴν κρινοστόλιστον σημαίαν τῆς, χαιρετίζει διὰ τῶν κατὰ τὸν ἀπόπλου ριφθεισῶν κανονισθῶν τοὺς κατοίκους τοῦ Σαιν-Μαλώ καὶ τοῦ Σαιν-Σερβάν, καὶ ἀπαρallάκτως ὡς ὁ Ἄργος ἀναπλέει εἰς τὸ πέλαγος καὶ κλείζει τὸν πρῶτον αὐτῆς ἔκπλου διὰ τῆς ἀλώσεως ἑλλανδικῆς βάριδος, πλεούσης ἐκ Ροτερδάμης εἰς Δουβλίνον, μετὰ φορτίου ὑφασμάτων καὶ κεδρορράκου (τζενέβρας).

Τότε ἤρξατο σειρὰ λειῶν καὶ μάχων ἡμέρα τε καὶ νυκτί, αἵτινες ἐξηκολούθησαν ἀδιαλείπτως· ὁ Γκυ δὲ Βριακ παρίσταται ὡς λέων ἐν μέσῳ τοῦ κινδύνου, διότι ἡ μάχη ἐξερεθίζουσα ζωογονεῖ, μεθύσκει αὐτὸν καὶ θείαν τῷ προζενεῖ χαράν, τότε δὲ ἀναφαίνεται τὸ πρῶτον ἡ προσωνομία τοῦ Πομπόννη. Ἄμα τῷ πρώτῳ ἤχῳ τοῦ τηλεβόλου καὶ τῶν τυφεκισθολιστῶν ἀκούεται ἡ ἀγαπητὴ ἐμφῶδες τοῦ πλοίαρχου δὲ Βριακ:

— Καὶ ὁ Τζιμ Πομπόννης... καὶ ὁ Τζιμ Πομπόννης.

— Τιμόνιερη, τὸ τιμόνι ἀριστερὰ! Πυροβοληταί, προσεχῆ, φωτιά στὰ κανόνια, δεξιὰ! Αἴ! τζιμ, Πομπόννη, αἴ! τζιμ Πομπόννη! Αἴ! σεῖς στὸ θωράκιον, ρίψατε γρενάδας, αἴ! τζιμ Πομπόννη κτυπάτε μὲ τὸ πλοῖον, ἔφοδον. Αἴ! τζιμ Πομπόννη!

Καὶ τὸ πρῶτον ἐπαναλαμβάνεται, ἐντεῦθεν δὲ πηγάζει τὸ ὄνομα τοῦ πλοίαρχου Πομπόννη, ὅπερ ἐγένετο προσωνομία τοῦ Γκυ δὲ Βριακ, κόμητος τοῦ Κερμόρ μετ' ὀλίγον μάλιστα τοσοῦτον ἠῤῥησεν ἡ δόξα τοῦ καταδρομέως, ὥστε δὲν ἔλεγον πλέον ὁ πλοίαρχος, ἀλλ' ἀπλούστατα ὁ Πομπόννης.

Ὁ Πομπόννης ἦν ὁ πρόμος τῶν θαλασσοπόρων· λέγονται περὶ αὐτοῦ ἀνήκουστα πράγματα, ἀνδραγαθήματα ἀπίστευτα καὶ παρατολμῶτα, αὐτὸν μόνον φοβεῦνται πάντες, γίνεται ζωηρότατος εἰς τὰς κινήσεις καὶ δαίμων τῆς νυκτὸς καὶ τῆς θαλάσσης, καθ' οὗ οὐδὲν δύναται ν' ἀντιστῇ.

Ἄλλ' ἐξακολούθησωμεν τὴν διήγησιν τῶν ἄθλων ὅσους ἠδυνήθημεν νὰ μάθωμεν καὶ τοὺς ἀναγομένους εἰς τὴν ἁλωσιν τῆς «Χλωρίνδης».

Ἡ φρεγάτα τοῦ Πομπόννη συνήτησε μιὰ τῶν ἡμερῶν πρὸς βορρᾶν τῶν Κασκετινῶν ἀκτῶν ἀγγλικῶν τρίστον πλοῖον φέρον ἐκ τῆς νήσου Σουμάτρας εἰς Λονδίνον πλούσιον φορτίον πεπέρεως, καφορᾶς καὶ μοσχολιθάνου, καὶ μολονότι τὸ πλοῖον τοῦτο εἰσπλέον τὴν Μάγχην ἔπαθεν ὑπὸ τρικυμίας, τὸ δὲ πλήρωμα κατετρύχετο ὑπὸ ὀδοντοκᾶκης, ἐν τούτοις ὁ Πομπόννης ἐπιχειρήσας ἔφοδον μόλις μετὰ δεινὴν μάχην ἐκυρίευσεν αὐτὸ καὶ ἀφοῦ τὸ γαλλικὸν καταδρομικὸν πλοῖον ἐγένετο διάτρητον καὶ ἀπώλεσε τοὺς ἰστούς αὐτοῦ, ὡς ἐκ τοῦ ὅποιου μόλις διὰ ἰσχυρᾶς κωπηλασίας ἐρρυμουκλήθη ὑπὸ τῶν λέμβων του μέχρι Σαιν-Μαλώ.

Ἡ λεία αὕτη ἀπήνεγκεν εἰς τοὺς ἐφοπλιστὰς τοῦ καταδρομικοῦ ἐπέκεινα τῶν 300 000 λουδοβικεῖων.

Ἡ «Χλωρίνδη» ἄμα ἐπισκευασθεῖσα ἐπανέλαβε τοὺς θοικαμθικούς αὐτῆς πλοῦς, οὐδέποτε δὲ εἰσέπλεε εἰς τὸν λιμένα χωρὶς νὰ εἶνε κατάφορτος ὑπὸ λείας· αἱ ἀποθήκαι τῆς Χάβρης, τοῦ Σαιν-Μαλώ καὶ τοῦ Σερβούργου ἦσαν πλήρεις ἀγγλικῶν λειῶν, ἐν δὲ δικστήματι ὀλιγωτέρῳ τῶν τριῶν μηνῶν ὁ δεξιὸς καταδρομεὺς ἐκυρίευσε τεσσαράκκιδεκα ἐχθρικά πλοῖα· ὡσεὶ ὅμως μὴ ἤρκουν αὐτῷ πλέον αἱ θαλάσσιαι λείαι, ἀφοῦ ἐπὶ τινος ἔτι ἐβδομάδας περιέπλευσε διάφορα μέρη χωρὶς νὰ εὔρητι, ἀπεφάσισε λίαν παρατόλμως νὰ ἐπιχειρήσῃ ἀπόβασιν ἐν Ἀγγλίᾳ, ἐννοεῖ καλῶς ὁ ἀναγνώστης... ἀπόβασιν!

Καὶ ἡ «Χλωρίνδη» ἐξῆλθεν εἰς παράπλου τῶν ἀκτῶν τοῦ Δεθονσάϊρ πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ νὰ ἐπιχειρήσῃ ἐκεῖ ἀπόβασιν τινα, 150 δὲ καταδρομεῖς ἔχοντες ἀρχηγὸν τὸν Πομπόννην προὔτιθεντο νὰ προσβάλωσι τὴν Ἀγγλίαν.

Ὅτε ἠτοιμάζοντο νὰ εἰσπλεύσωσι τὸν ποταμὸν Ἄβον ὅπως ἐρημώσωσι τὰ παρόχθια μέρη, κατέλαθεν αὐτοὺς τρικυμία ἐναντι τοῦ Christ-Church, ἣν προὐκάλεσε σφοδρὸς νοτιοανατολικὸς ἄνεμος· ὁ κυβερνήτης προσεπάθησε ν' ἀνοιχθῇ εἰς τὸ πέλαγος, ἀλλ' ἡ τρικυμία ἐγένετο σφοδροτέρα καὶ ἡ «Χλωρίνδη» παρασυρθεῖσα ὑπὸ τοῦ ἀνέμου καὶ ὑπὸ τῶν κυμάτων, ἐξώκειλε συντριβεῖσα οὐ μακρὰν τῆς Πούλης.

Μὴ λησμονήσωμεν τὸ ὄνομα τοῦτο, διότι θ' ἀνεύρωμεν καὶ πάλιν αὐτὸ ἐν τῇ ἱστορίᾳ τοῦ διασῆμου καταδρομέως.

Ἦστατος πάντων ἀπέλιπε τὴν «Χλωρίνδη» ὁ Πομπόννης ἐπιβάς λέμβου, καὶ ταύτης ἐξοκειλάσης, τῆς δὲ νυκτὸς ἐπελθούσης ραγδαία ἤρχισε βροχὴ καὶ κακοκαιρία φοβερά, καθ' ἣν πέντε ἄνδρες ἐκ τῶν ὀκτῶ ἐπνίγησαν, τῶν ἐπιλοίπων σωθέντων.

Ὁ Γκυ δὲ Βριακ ἀναίσθητος καὶ καταβεβλημένος ἐξερέθη ἐπὶ τῶν βράχων ὑπὸ τῶν κυμάτων, φοβερὰ δ' ὑπῆρξεν ἡ ἐξέγερσις αὐτοῦ· τί ἔμελλε ν' ἀπογείνη ἄρα γε ἐν τῇ ἐχθρικῇ ἐκείνῃ πικραλίᾳ ἄσπλος ὢν καὶ ἀνυπερασπιστος καὶ μὴ δυναμὸς νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς Γαλλίαν;

Βεβχίως ἡ ἔμελλε ν' ἀπαγγωνισθῇ, ἢ νὰ ριφθῇ εἰς τὰ δεσμά καὶ εἰς τὰ βασανιστήρια.

Καὶ μόλις ταῦτα ὁ Γκυ δὲ Βριακ δὲν ἀπήλπικε, διότι οὐδέποτε ἀπέλειπεν αὐτὸν τὸ θάρρος· ἐπειδὴ ἐγνώρισε λεπτομερῶς ὡς ἄριστος πωράτης πᾶσαν ἀκτὴν τῆς Ἀγγλίας, ἐγνώριζε δὲ τὸν λιμένα τῆς Πούλης, δὲν ὤφειλεν ἄρα γε νὰ διακινδυνεύσῃ τὰ πάντα πρὸς ἀπαλλαγὴν αὐτοῦ τε καὶ τῶν

ναυτῶν του : Ταύτα σχεθεῖς πρότεινεν εἰς τὸ πλήρωμά του ν' ἀπέλθῃ εἰς Πούλην, ὃ εἰς ὄμως μετὰ τὸν ἄλλον ἵνα μὴ ἐμβάλωσι τοὺς κατοίκους εἰς ἀνησυχίαν.

Ὁ καταδρομεὺς Πομπόννης ἐνθυμούμενος τὰς ἀπαρχὰς τοῦ σταδίου τοῦ Γκυ δὲ Βριακ εἶχεν ἐν σχεδίῳ νὰ εἰσέλθῃ κρυφα εἰς τὸν λιμένα, καὶ κυριεύων ἐξ ἀπίνης ἐχθρῶν πλοίων νὰ ἐπιστρέψῃ δι' αὐτοῦ εἰς Γαλλίαν.

Ὅθεν οἱ ναυᾶγοι ἤρχισαν ἀμέσως νὰ ἐκτελῶσι τὸ σχέδιον τοῦτο, τῇ βοήθειᾳ δὲ τοῦ σκότους εἰσῆλθον κρυφα εἰς τὴν πόλιν, συνθηροίσθησαν ἐν τῷ λιμένι, καὶ ἐπὶ τέλους ἐκυριεύσαν ἀθρόως καταδρομικὸν ἐκ Πορτομούθης, οὐ ἐπέβαινον δὺς ναῦται μεμεθυμένοι ὁ Γκυ καὶ οἱ ὄπαδοι αὐτοῦ ἔλυσαν παραχρῆμα τὰ ἀπόγεια καὶ ἀναπετάσαντες τὰ ἱστία ἀπῆλθον ἐν τάχει.

Ἡ βροχὴ ἐξηκολούθει μὲν εἰσέτι, ἀλλ' ὁ ἄνεμος εἶχε παύσει ἢ θαλάσσω καθίστατο ἥρεμος· τοῦτο ἀπετέλει ἄλλον κίνδυνον, διότι ἀπέβαιναν ἄδηλον, ἐὰν τὸ πλοῖον θὰ κατώρθου νὰ ἐκπλευσῇ τοῦ λιμένος ἀπαρατήρητον καὶ ἐπομένως θὰ διέφευγεν. Ἐπὶ τέλους τὸ καταδρομικὸν κατώρθωσεν ἥρμα νὰ διαβῇ τὸν μῶλον, καὶ τῇ βοήθειᾳ ὀλίγου ἀνέμου ἀπεμακρύνετο ταχέως ἐκ τῆς ἐχθρῆς ταύτης γῆς, ἥτις μικροῦ εἶναι ἀπέβαιναν αὐτῷ ὄλεθρα.

Ὅτ' ἐγένετο ἡμέρα, αἱ ἀταί τῆς Ἀγγλίας μόλις ἐφαίνοντο ὡς σκιερὰ ζώνη ἐν τῷ ὄριζοντι.

Τὸ πλοῖον κατευθυνόμενον πρὸς τὴν Γαλλίαν ἐπλεε μέχρι τῆς δεκάτης ὥρας τῆς πρωίας, ὅτε ὁ Πομπόννης παρετήρησε πολλὰ πλοῖα ὑψηλῶς πλέοντα, ἀναβὰς δὲ ἐπὶ τοῦ ὑψηλοῦ μέρους τοῦ καταστρώματος καὶ ποιήσας σημεῖον διὰ τῆς χειρὸς ὅτι θέλει νὰ ὁμιλήσῃ.

— Παιδιά μου, εἶπε πρὸς τὸ πλήρωμά του, ἡ ἀποτυχία δὲν ἔμπορῆ πλέον νὰ μὰς καταδιώξῃ ἐπὶ πολὺ πρέπει μὲ καθε τρόπον νὰ τὴν καταστρέψωμεν ἐὰν χάσωμεν τὴν καλὴν μὰς «Χλωρίνην», πρέπει ἀπὸ τὰ κέρδη νὰ ναυπηγήσωμεν ἄλλην. Δὲν θὰ ὑπάγωμεν εἰς Σαίν-Μαλώ χωρὶς λείαν, διότι θὰ μὰς περιγελάσουν· δὲν εἶνε ἔτσι, παιδιά μου!

— Ναί! ναί! οὐρά, ζήτω ὁ Πομπόννης!

Τὸ πρῶτον πλοῖον, καθ' οὗ ἐπετέθη τὸ γαλλικὸν καταδρομικόν, ἦν ἀγγλικὸν βρικόιον, ἐπειδὴ δὲ τὸ μὲν καταδρομικὸν ἦτο βραδυκίνητον, ταχύπλουν· δὲ τὸ βρικόιον, ἠναγκάσθη νὰ τὸ ἐγκαταλίπῃ.

— Ἀχ! καὶ νὰ μὴ συνετρίβετο ἡ «Χλωρίνη» ἐπὶ τῶν βραχῶν τῆς Πούλης! ἔλεγε λυσῶν ὑπὸ ἀγανακτήσεως.

Ὁ Πομπόννης κατεδίωκε τότε ὀλλανδικὴν γολέτταν, ἀλλ' ἐπειδὴ καὶ αὕτη ἦτο ταχύπλου, οὐδὲν κατώρθωσε, βλέπων δὲ ὅτι διὰ τοῦ πλοίου του ἐκείνου, ἐνεκα τῆς βραδυπλοΐας του, δυσχερῶς ἠδύνατο νὰ κυριεύσῃ τι, ἐνεθυμήθη τὸ ἀρχαῖον λόγιον : «Ὅπου ἀνεπαρεῖ ἡ λεοντή, προσάπτεται ἡ ἀλωπεκὴ» καὶ ἐσκέφθη νέον μέσον πρὸς ἐξάπαθσιν τοῦ ἐχθροῦ, ἵνα διὰ τῆς πανουργίας του λάθῃ ὅ,τι δὲν ἠδύνατο διὰ καταδρομικῶν πλοίων· ὅθεν ἀναπετάσας τὴν ἀγγλικὴν σημαίαν ἔκαμε σημεῖα κινδύνου, δὲν ἐβράδυνε δὲ νὰ συμβῇ ἐκεῖνο τὸ ὅποιον προεῖδε, διότι τὸ ὀλλανδικὸν πλοῖον, πιστεύσαν εἰς τὴν εἰλικρίνειαν τοῦ καταδρομικοῦ πλοίου καὶ ἐξάπαθη ἐν ἐκ τῆς κρισίμου δῆθεν θέσεώς του ἐπλησίασεν ἀφελῶς ὡπως παράσχη βοήθειαν ὁ Πομπόννης καὶ τὸ πλοῖόν του ἐποίησαν καὶ οὗτοι κινήσιν τινα, καὶ μετ' οὐ πολὺ τὰ δύο πλοῖα εὐρέθησαν ἐναντι

ἀλλήλων· τότε δὲ ὁ φοβερός Πομπόννης διέταξε διὰ τῆς φροντιῶδους αὐτοῦ φωνῆς :

— Πυροβολεῖτε ἀριστερᾶ!

Καὶ τὸ καταδρομικὸν πλοῖον ἐξεκένωσε πάντα τὰ τηλεβόλα αὐτοῦ ἐναντίον τοῦ βρικόιου, ὅπερ καταπλαγὲν ἐκ ταύτης δεξιῶσεως, ἐνῶ προσήρχετο εἰς βοήθειάν τινος, ὃν ὑπελάμβανε κινδυνεύοντα κατεβίβασεν ἀμέσως τὴν σημαίαν του.

Τὸ κυριευθὲν πλοῖον ὠνομάζετο Lucy, τοῦ λιμένος Βάτερφορν, ἦτο δὲ φορτωμένον ἀλίπαστα κρέατα προωρισμένα διὰ Ρύ καὶ Βίντσεστερ.

— Δὲν πρέπει νὰ ἐπιστρέψωμεν μὲ ἓνα πόδι, εἶπε τότε ὁ ἀπληστος Πομπόννης πρὸς τὸ πλήρωμα αὐτοῦ, διὰ ἐκυριεύσεν ἐντὸς τῆς αὐτῆς ἡμέρας πλοῖόν τι ἐκ Βριστόλης πλέον εἰς Ἐδιμβούργην μετὰ φορτίου οἴνου τοῦ Ὀπόρτου καὶ τοῦ Ξερές.

Πρὸς τὴν ἐσπέραν τῆς ἐπιούσης ὁ Πομπόννης ἐπανάρχετο μετὰ τὴν λείαν του εἰς τὸν λιμένα τοῦ Σαίν-Μαλώ.

Ἦδη εἰσερχομένη εἰς τὸ μυθιστόρημα τοῦ Πομπόννης, ἦτοι εἰς τὴν ἐρωτικὴν αὐτοῦ ἱστορίαν.

Πολλὰ ἐλέγοντο ἐν τῇ χώρᾳ φαντασιώδη περὶ τῆς Λάνδ-Κούρτ καὶ τοῦ χωροδεσπότη αὐτῆς Γκυ δὲ Βριακ κόμητος δὲ Κερμόρ.

Διηγούντο ὅτι πολλάκις λέμβος ἄφινε νύκτωρ τὰ πλευρὰ τῆς «Χλωρίνης», ἀνέπλεε τὸν Ράγκον μέχρι Βριαντοῖ καὶ τότε καθότι πλήρη χρυσοῦ καὶ πολυτίμων λίθων φερόμενα εἰς χεῖρας ἀνδρῶν ἐθαπτόντο ἐντὸς τοῦ παραδείσου τῆς Λάνδ-Κούρτ, ἐν Ville es coq· τὸ βέβαιον ὅμως εἶνε ὅτι ἐκτὸς τοῦ πλοίου του ὁ Πομπόννης δὲν διῆγε πολυτελῆ βίον, ἀλλὰ τί ἐγένοντο λοιπὸν τὰ ἐκ τῶν λειῶν μεριδιᾶ του, τ' ἀνήκουστα πλοῦτη, ἅτινα ἐκυριεύσεν ἀπὸ τῶν Ἀγγλων καὶ τῶν Ὀλλανδῶν :

Ἀπαράδεκτον ἦτο ὅτι ἔφερεν αὐτὰ μεθ' ἑαυτοῦ ἐντὸς τῆς «Χλωρίνης», ἀλλὰ καὶ τούτου τεθέντος θὰ κατεβυθίζοντο μετὰ τῆς φρεγάτας καὶ θὰ ἐκείντο ἀπολεσμένα ἐν τῷ βάθει τοῦ ὄρμου τῆς Πούλης.

Ὁ Πομπόννης μετὰ τὴν ἀπώλειαν τῆς ἀγαπητῆς του «Χλωρίνης» δὲν ἐγκατέλιπε τὴν θαλάσσαν ἐνεκα τοῦ δυστυχήματος τούτου, ἀλλὰ μόνον τοὺς ἐφοπλιστάς, μείνας αὐτὸς μόνος.

Ταῖς διαταγαῖς καὶ ταῖς φροντίσιν αὐτοῦ ἐναυπηγήθη ἐν ταῖς ναυπηγείαις τῆς Χάθρης νέα φερώνυμος τῇ πρώτῃ φρεγάτα, στερεωτέρα ὅμως, μεγαλειτέρα καὶ ταχυπλωτέρα ἐκείνης, καὶ ἀφοῦ ἐνίσχυσε τὸ πλήρωμα διὰ προσλήψεως στρατευματος ἐξ ἑκατὸν ἀνδρῶν, χαϊρόντων ὅτι βυθίζουσιν ἐπὶ τὰ ἴχνη τῶν ἄλλων, ἀνήχθη εἰς τὸ πέλαγος ἐπὶ ἰδίῳ ἐνεργῶν λογαριασμῷ.

Ἐπειδὴ δ' εἰσέτι ἐπιθύμει σφόδρα νὰ ἐπιχειρήσῃ ἀπόβασιν εἰς Ἀγγλίαν, τῆς πρώτης καὶ φοβερῆς ἀποτυχίας μὴ ἀποθαρρυνάσῃς αὐτόν, ἐπιχειρήσῃ ὄσο μετὰ τοῦ πληρώματος τῆς «Χλωρίνης» ἐπὶ τῶν βρετανικῶν ἀκτῶν, τὴν μὲν πλησίον τοῦ Πάδστον ὅπου ὀλόκληρον ἰκίμερισμα ὑπέβαλεν εἰς φόρον, τὴν δὲ ἐν τοῖς περίξ τοῦ Καρδιάν, ἐνθα ὑπέβαλεν εἰς λύτρα δύο χωρία.

Ἀλλὰ τὰ τολμήματα ταῦτα ἐξηρέθιζον τοὺς Ἀγγλους, οἵτινες προεκήρυξαν τὴν κεφαλὴν τοῦ Πομπόννης, ἀποστείλαντες εἰς καταδιώξιν αὐτοῦ μοῖραν ὄλην, ἥτις παρέπλεε τὰς θαλάσσας ἐνθα συνήθως ἐπειράτευεν.

(Ἔπεται συνέχεια).

Ι Σ Π Α Ν Ι Α

Ὡ θαῦμα ! ἦτο ἡ αὐτὴ ἀρχαϊκῆς τινὸς οἰκίας, μὲ κομψοτατάς περὶ αὐτὴν στύλους, μὲ ὠραιότατα τόξα, μὲ τὰ ἀπερίγραπτα ἐκεῖνα κεντήματα τῆς Ἀλάμβροχς περίξ τῶν θυρῶν καὶ τῶν παραθύρων, μὲ τὴν γεγλυμμένην καὶ χρωματισμένην ὁροσφῆν, μὲ τοὺς σηκίσκους διὰ τὰ ἀνθοδοχεῖα καὶ τὰς ὑδρίας διὰ τὰ ἀρώματα, μὲ τὸν λουτήρα ἐν τῷ μέσῳ, μὲ ὅλα τὰ ἔγνη καὶ τὰς ἀναμνήσεις ζωῆς τερπνοτάτης πλουσίας τινὸς οἰκογενείας ! Καὶ εἰς τὴν οἰκίαν ἐκεῖνην κατόικουν οἱ πτωχοὶ ἐκεῖνοι ἄνθρωποι !

Ἐξήλθομεν, εἰσήλθομεν εἰς ἄλλας οἰκίας, εἰς ἄλλας εὖρον λείψανόν τι ἀραβικῆς ἀρχιτεκτονικῆς καὶ γλυπτικῆς. Ὁ Γογγόρας μοῦ ἔλεγεν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρόν : — Ἐγὼ ἦτο ἐν Χαρέμ. — Ἐκεῖ τὰ λουτρά διὰ τὰς γυναῖκας — Ἐκεῖ ἐπάνω τὸ δωμάτιον εὐνοουμένης τινός — καὶ ἐγὼ προσήλουν τοὺς ἀπλήστους ὀφθαλμούς μου, ἐπὶ παντὸς τεμαχίου τοίχου φέροντος ἀράβουργημα τι καὶ ἐπὶ ὅλων τῶν μικρῶν στύλων τῶν παραθύρων, ὡς νὰ ἠρώτων τὰ πάντα νὰ μοῦ ἀποκαλύψουν μυστικόν τι, ὄνομά τι, μαγικὴν τινα λέξιν, διὰ τῆς ὁποίας νὰ κατορθώσω νὰ ἀνεγείρω ἐν μιᾷ στιγμῇ ἐκ νέου τὸ εἰρηπιωμένον κτίριον καὶ νὰ ἴδω τὰς ὠραίας αἰθιοπίδας αἵτινες ἐζήσαν ἐν αὐτῷ. Ἀλλὰ φεῦ ! ἐν τῷ μέσῳ τῶν στύλων καὶ ὑπὸ τὰ τόξα τῶν κομψῶν παραθύρων δὲν ἐφαίνοντο ἡ ρακὴ καὶ πρόσωπα μὲ ρυτίδας !

Εἰσήλθομεν, μεταξύ τῶν ἄλλων, εἰς οἰκίαν τινὰ ἐντὸς τῆς ὁποίας εὗρομεν ὁμοίον τινα νεανίδων αἵτινες ἔραπτον ἐν τῇ αὐτῇ ὑπὸ τὴν σκιάν δένδρου τινός, ἐπιτηρούμεναι ὑπὸ γραΐας τινός. Εἰργάζοντο πᾶσαι ἐπὶ μεγάλου τινός τεμαχίου ἐρέας μὲ γραμμὰς μαύρας καὶ φαιάς, ὅπερ ἐξέλαθον ὡς τάπητα ἢ κλινοσκεπάσμα. Ἐπλήσιασα καὶ ἠρώτησα μίαν ἐξ αὐτῶν : — Que es esto ; (Τι εἶνε αὐτό ;)

Ἦγειραν πᾶσαι τὴν κεφαλὴν καὶ διὰ ταυτοχρόνου κινήσεως ἐξετύλιξαν τὴν ἐρέαν οὕτως ὥστε νὰ δυνάμην νὰ ἴδω καλῶς τὴν ἐργασίαν των. Μόλις τὸ εἶδον ἀνέκραξα : — Τὸ ἀγοράζω.

Ἦρχισαν ὅλοι νὰ γελοῦν. Ἦτο εἰς μανδύας ἐξ ἐκεῖνων τοὺς ὁποίους φέρουν οἱ ὄρειοι κάτοικοι τῆς Ἀνατολικῆς ἰππεύοντες· εἶχε σχῆμα ὀρθογώνιον καὶ ἔφερεν ἐν τῷ μέσῳ ἀνοιγμά τι δι' οὗ διήρχετο ἡ κεφαλὴ, περίξ δὲ τοῦ ἀνοιγματος καὶ εἰς τὰς δύο βραχυτέρας πλευράς εἶχε μάλλινα κεντήματα μὲ ζωηρότατα χρώματα. Τὸ σχέδιον τῶν κεντημάτων, τὰ ὁποῖα παριστάνουν πτηνὰ καὶ ἄνθη φαντασιώδη, πράσινα, κυανὰ, λευκά, κόκκινα καὶ κίτρινα, ὅλα ἁμῶς συσσωρευμένα, εἶνε ἀκομψόν, ὡς θὰ ἦδύνατο νὰ τὸ κάμη ἐν παιδίον· ἢ ὠραιότης τῆς ἐργασίας· ἐγκριταὶ ὅλη ἐν τῇ ἀληθῶς θαυμασίᾳ ἀρμονίᾳ τῶν χρωμάτων.

Δὲν θὰ ἠδύναμην νὰ ἐκφράσω τὴν ἐντύπωσιν, τὴν ὁποίαν παράγει εἰς τὴν ὄρασιν ὁ μανδύας ἐκεῖνος, ἢ λέγων ὅτι γελά καὶ ὅτι προξενεῖ εὐθυμίαν καὶ ὅτι μοῦ φαίνεται ἀδύνατον νὰ φαντασθῇ τις τίποτε μᾶλλον εὐθυμον, μᾶλλον χαρμόσυτον, μᾶλλον παιδικῶς καὶ ἐπιχαρίτως ἰδιότροπον. Εἶνε ἐν πρᾶγμα νὰ τὸ παρατηρῇ τις ὅταν εἶνε δύσθυμος διὰ νὰ εὐδιαθετῇ, ἢ ὅταν θέλῃ νὰ γραψῇ χαρίεσσαν τινα στροφὴν εἰς τὸ λευκωμα κυρίας τινός, ἢ ὅταν ἀναμνήνῃ πρόσωπόν τι τὸ ὁποῖον θέλει νὰ ὑποδεχθῇ μὲ τὸ πλέον εὐχάριστον μειδίημα.

— Πότε θὰ τελειώσουν αὐτὰ τὰ κεντήματα ; ἠρώτησα νεανίδά τινα.

— Hoy mismo, (σήμερον) ἀπεκρίθησαν πᾶσαι ἐν χερσῶ.

— Καὶ πόσον ἀξίζει αὐτὸς ὁ μανδύας ;

— Cinco... (πέντε) ἐψέλλισε μία.

Ἡ γραΐα τὴν ἐκεραύνωσε δι' ἐνὸς βλέμματος ὅπερ ἐσήμαινε : — Βλάξ ! — καὶ προσέθεσεν ἐν βίᾳ : « seis duros »

Ἐξ duros εἶνε τριάκοντα ὀρχημαί· δὲν μοῦ ἐφάνη ἀκριβῶν καὶ ἠθέλησα νὰ τὸ πληρώσω.

Ὁ Γογγόρας ἐκτοξεύων μοι ἐν βλέμμα, ὅπερ ἐσήμαινε : — Ἀνόητε, — καὶ κρατῶν με ἀπὸ τοῦ βραχίονος εἶπε :

— Μίαν στιγμὴν ! ἐξ duros εἶνε παραπολύ !

Ἡ γραΐα τῷ ἔρριψεν ἄλλο βλέμμα, ὅπερ ἐσήμαινε : — Κακοῦργε ! — καὶ προσέθεσε :

— Δὲν μπορῶ νὰ τὸ δώσω ὀλιγώτερον.

Ὁ Γογγόρας τῇ ἔρριψεν ἄλλο βλέμμα ὅπερ ἐσήμαινε : — Ψεύστρια ! — καὶ εἶπε :

— Δὲν ἀξίζει περισσότερον ἀπὸ τέσσερα duros· εἰς τοὺς ἐντοπίους τόσον τὰ δίδετε.

Ἡ γραΐα ἐπέμενε καὶ ἐξηκολουθούμεν ἐπὶ τινα ὥραν νὰ ἀνταλλάσσωμεν διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τοὺς τίτλους τοῦ βλακῆς, τοῦ πανούργου, τοῦ ψεύστου, μέχρις ὅτου ὁ μανδύας μοῦ ἐδόθη ἀντὶ πέντε duros. Ἐπλήρωσα, ἀψήκην τὴν διεύθυνσίν μου καὶ ἐξήλθομεν εὐλογούμενοι ὑπὸ τῆς γραΐας καὶ ἀκολουθούμενοι ἐπ' ἀρεκτὴν ὥραν ὑπὸ τῶν μεγάλων μαύρων ὀφθαλμῶν τῶν νεανίδων.

Καὶ ἐξηκολουθήσαμεν βαδίζοντες ἀπὸ ὁδοῦ εἰς ὁδόν, ἐν τῷ μέσῳ πενηχοτέρων ἀκόμη οἰκιῶν, μελανωτέρων προσώπων καὶ βρωμερωτέρων ρακῶν. Καὶ δὲν ἐφθάναμεν ποτὲ εἰς τὸ τέλος καὶ ἐγὼ ἔλεγον εἰς τοὺς συντρόφους μου :

— Μοῦ καμνετε τὴν χάριν νὰ μοῦ εἰπῆτε ἐὰν ἡ Γρανάδα ἔχει ὄρια καὶ ποῦ τὰ ἔχει ; Εἰμπορῶ νὰ μάθω ποῦ πηγαίνομεν, καὶ πῶς θὰ καμωμεν διὰ νὰ ἐπιστρέψωμεν εἰς τὰς οἰκίας μας ;

Καὶ οἱ σύντροφοί μου ἐγέλων καὶ ἐπροχώρουν.

— Μήπως ὑπολείπεται νὰ ἴδω τι παραδοξότερον ἀκόμη ; ἠρώτησα αἴφνης.

— Παραδοξότερον ; μοῦ ἀπήντησεν εἰς ἐκ τῶν δύο· ἀλλὰ τὸ δεύτερον τοῦτο μέρος τοῦ προαστείου τὸ ὁποῖον εἶδατε ἀνήκει ἀκόμη εἰς τὸν πολιτισμόν· εἶνε ἂν ὄχι ἡ παρισυνὴ τοῦλαχιστόν ἢ μαδοιτικὴ συναικία τοῦ Ἀλμπαϊσίν· ἔχομεν ἀκόμη καὶ ἄλλα, ἅς προχωρήσωμεν.

Διετρέξαμεν μακροτάτην τινα ὁδὸν πλήρη γυναικῶν μόλις ἐνδεδυμένων, αἵτινες μᾶς παρετήρουν ὡς νὰ εἴχομεν πέσει ἀπὸ τὴν σελήνην· διεσχίσαμεν μικρὰν τινα πλατεῖαν πλήρη παιδίων καὶ χείρων φιλικῶς συναγελαζομένων· ἐπλήρωμεν δι' ἄλλων δύο ἢ τριῶν ὁρομίσκων, ὅτε ἀνερχόμενοι, ὅτε κατερχόμενοι, ὅτε ἐν τῷ μέσῳ τῶν οἰκιῶν, ὅτε ἐν τῷ μέσῳ τῶν εἰρηπιῶν, ὅτε ἐν τῷ μέσῳ τῶν δένδρων, ὅτε ἐν τῷ μέσῳ τῶν βράχων, καὶ ἐφθάσαμεν ἐπὶ τέλους εἰς μονήρη τινα θέσιν· ἐπὶ τῆς κλιτύος λόφου τινός, ὅπουθεν ἔβλεπέ τις κατ' εὐθείαν ἐμπρὸς τὸ Γενεράλιφον, δεξιὰ τὴν Ἀλάμβροχ καὶ κάτω βαθειᾶν κοιλιάδα κεκαλυμμένην ὑπὸ πυκνοτάτου δάσους.

Ἦρχισε νὰ βραδυάζη, οὐδεὶς ἐφαίνετο, οὔτε μία φωνὴ ἠκούετο.

— Ἐγὼ τελειώνει τὸ προαστεῖον ; ἠρώτησα.

Οἱ δύο σύντροφοί μου ἐγέλασαν καὶ μοῦ εἶπαν :

— Κυττάζετε ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ μέρος.

Ἐστράφη καὶ εἶδον καθ' ὅλον τὸ μῆκος ὁδοῦ τινός, ἢ ὁποῖα ἔχανετο ἐντὸς τοῦ μεμαχρυσμένου δάσους ἀτελεῦτητον

σειράν οἰκιῶν... οἰκιῶν ; τί λέγω ; φωλεῶν μᾶλλον, ἐσκαμμένων ἐντὸς τῆς γῆς μὲ ὀλίγον τοῖχον ἐμπροσθεν, μὲ ὅπας ἀντὶ παραθύρων, μὲ ρήγματα ἀντὶ θυρῶν καὶ μὲ παντὸς εἶδους ἀγρία φυτὰ ἀνωθεν καὶ εἰς τὰ πλάγια· ἀληθεῖς τρώγλαι ἀγρίων ζώων, ἐντὸς τῶν ὁποίων μάλιστα διεκρίνοντο ὑπὸ τὸ ἀμυδρὸν φῶς τῶν λυχνιῶν κατὰ ἑκατοντάδας ἐν μυρμηκιοῦδει συνωστισμῷ οἱ ἀθίγγανοι, ὀλόκληρος λαὸς ζῶν εἰς τὰ ἐγκατα τοῦ ὄρου, πτωχότερος, μελανάτερος, ἀγριώτερος ἐκείνου τὸν ὁποῖον μέχρι τοῦδε εἶχον ἰδῆ· ἄλλη πόλις, ἀγνωστος εἰς τοὺς περισσοτέρους κατοίκους τῆς Γρανάδας, ἀπρόσιτος εἰς τὰ ὄργανα τῆς ἀτυνομίας, κλεισμένη εἰς τοὺς ὑπαλλήλους τῆς ἀπογραφῆς, ἀγνωστὰ πάντα νόμον καὶ πᾶσαν κυβέρνησιν, ζῶσα ἀόηλον πῶς, πολυπληθὴς ἀγνωστον πόσον, ξένη πρὸς τὴν πόλιν, πρὸς τὴν Ἰσπανίαν, πρὸς τὸν σύγχρονον πολιτισμόν, μὲ ἰδίαν γλῶσσαν, ἰδίους κανονισμοὺς καὶ ἴδια ἔθιμα, δεισιδαίμων, δολία, κλέπτρια, ἐπαίτις, θηριώδης.

— Κοιμῶσθε τὸν ἐπενδύτην σας καὶ προσέχετε τὸ ὄρολόγιόν σας, μοῦ εἶπεν ὁ Γογγόρας, καὶ προχωρεῖτε.

Δὲν εἶχομεν κάμει ἑκατὸν βήματα, ὅτε παιδίον τι ἡμίγυμνον, μαῦρον ὡς οἱ τοῖχοι τῆς τρώγλης του, μᾶς διεκρίνεν, ἔρρηξε κραυγὴν καὶ κάμνον σημεῖον εἰς ἄλλα παιδία ἵνα τὸ ἀκολουθήσουν, ἔτρεξε πρὸς ἡμᾶς. Ὅπισθεν τῶν παιδιῶν ἔτρεξαν αἱ γυναῖκες, ὅπισθεν τῶν γυναικῶν οἱ ἄνδρες καὶ ἀκολουθῶντας γραῖαι καὶ γέροι καὶ ἄλλα παιδία, ἐντὸς ὀλίγου δὲ περιεκυκλώθημεν ὑπὸ πυκνοῦ πλήθους. Οἱ δύο φίλοι μου, ἀναγνωρισαθέντες ὡς Γρανάδινοι, κατόρθωσαν νὰ ἀπαλλαγῶσι καὶ ἔμεινα μόνος ἐντὸς τοῦ πλήθους ἐκείνου. Νομίζω ὅτι βλέπω ἀκόμη ἐκεῖνα τὰ πρόσωπα, ὅτι ἀκούω ἀκόμη ἐκεῖνας τὰς φωνάς, ὅτι αἰσθάνομαι ἀκόμη ἐπάνω μου ἐκεῖνας τὰς χεῖρας.

Χειρονομοῦντες, κραυγάζοντες, λέγοντες χίλια πράγματα τὰ ὁποῖα δὲν ἠνόουν, τραβῶντές με ἀπὸ τὰ ἄκρα τοῦ ἐπενδύτου μου, ἀπὸ τὰς χειρίδας, ἐπιπτον ἐπάνω μου καὶ μὲ περιεκύκλουν ὡς ἀγέλη πεινῶντων, ἠσθανόμην εἰς τὸ πρόσωπόν μου τὴν ἀναπνοὴν τῶν, ἐκινδύνουν νὰ πάθω ἀπὸ ἀσφυξίαν.

Οἱ περισσοτέροι τούτων ἦσαν ἡμίγυμνοι, κατεσκληρότες, μὲ ξεσχισμένα ὑποκάμισα, μὲ σκονισμένας καὶ ἀκτενίστους κόμας, φρικώδεις τὴν θέαν. Ἐνόμιζον ὅτι ἦμην ὁ Δὸν Ροδρίγος ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ὑπὸ λοιμοῦ μαστιζομένου πλήθους κατὰ τὸ διάσημον ὄνειρον τῆς νυκτὸς τοῦ αὐγούστου. Τί θέλουν οἱ ἄνθρωποι αὐτοί ; ἠρώτων ἐμαυτὸν. Ποῦ ἄφησα νὰ μὲ ὀδηγήσουν ; Πῶς θὰ ἐξέλθω ἀπ' ἐδῶ ;

Ἦρχισέ νὰ μὲ καταλαμβάνη σχεδὸν φόβος καὶ παρετήρουν γύρω μου μετ' ἀνησυχίας. Ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἤρχισα νὰ ἐνωσῶ κάτι τι.

— Ἐγὼ μίαν πληγὴν εἰς τὸν ὦμον, ἔλεγέ τις, δὲν εἴμπορῶ νὰ ἐργασθῶ ὡς μου μίαν πεντάρην.

— Ἐγὼ σπασμένον τὸ πόδι μου, ἔλεγεν ὁ ἄλλος.

— Τὸ χέρι μου εἶνε παραλυτικόν.

— Ἦμουν ἄρρωστος ἕνα χρόνον.

— Un cuarto, señorito ! (ἐν τέταρτον, κύριε !)

— Un real caballero ! (ἐν βασιλικόν, κύριε !)

— Una peceta para todos ! (μίαν δραχμὴν δι' ὅλους.)

Ἡ τελευταία αὕτη φωνὴ ἐπεδοκιμάσθη παρ' ὅλων διὰ γενικῆς κραυγῆς : « Una peceta para todos ! »

Ἐξήγαγον οὐχὶ ἄνευ φόβου τὸ χρηματοφυλάκιόν μου· ὅλοι ἠγέρθησαν εἰς τὴν ἄκραν τῶν ποδῶν οἱ πλησιέτεροι προσήλωσαν ἐπ' ἐμοῦ τοὺς ἀπλήστους ὀφθαλμούς των, οἱ ὅπισθεν τούτων ἐστήριζαν τὴν σιαγῶνά των ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῶν πρώτων, οἱ μακρύτερον εὐρισκόμενοι ἔτειναν τοὺς βραχίονας.

— Μίαν στιγμὴν, ἀνέκραζα· ποῖος ἀπὸ σας ἐδῶ ἔχει περισσότερα δικαιοῦματα ;

Πᾶντες ἐν μιᾷ φωνῇ τείνοντες τοὺς βραχίονας πρὸς ἓν μόνον πρόσωπον, μοῦ ἀπεκρίθησαν :

— Esta ! (Αὐτὴ !)

Ἦτο φρικώδης τις γραῖα μὲ μεγάλην μύτην καὶ μεγάλην σιαγῶνα, μὲ λευκὴν κόμην, τὴν ὁποίαν εἶχε δεμένην ὀρθίως

ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῆς κεφαλῆς της ὡς στρατιωτικὸν λοφίον, μὲ ἐν στόμα ὅπερ ὠμοιάζε μὲ ὀπὴν γραμμικοκυβωτίου, μὲ ὀλίγον τι πλέον ἀπὸ ἐν ὑποκάμισον ἐπάνω της, μαύρη, ἀπεξηραμένη ὡς μούμια, ἡ ὁποία μὲ ἐπλησίασε προσκλίνουσα καὶ μειδιῶσα καὶ ἔτεινε τὰς χεῖράς της ὅπως λάβη τὰς ἰδικὰς μου.

— Τί θέλετε ; ἠρώτησα ὀπισθοχωρῶν κατὰ ἓν βῆμα.

— Τὴν τύχην ! ἐκραύγασαν πάντες.

— Εἰπέ μου λοιπὸν τὴν τύχην μου, ἀπεκρίθη, τεινὼν τὴν χεῖρα.

Ἡ γραῖα ἐσφιγξέ μετὰ τῶν ὀκτα αὐτῆς, δὲν λέγω δακτύλων, ἀλλ' ἀμόρφων ὀστέων, τὴν πτωγὴν μου χεῖρα, ἐκύψεν ἐπ' αὐτῆς ἐγγίζουσα σχεδὸν τὴν παλάμην μου μὲ τὴν ὀξείαν της ρῖνα, ἤγειρε τὴν κεφαλὴν, μὲ παρετήρησεν ἀσκαρδαμυκτί, διητύθυε τὸν δακτύλον πρὸς ἐμὲ καὶ ἀπαγγέλλουσα βραδέως ἐκάστην φράσιν μὲ ὕφος ἐμπνευσμένον μοῦ εἶπε :

— Tu has nacido en un día señalado. — (Ἐγεννήθης ἐν ἀξιοσημειώτῳ ἡμέρῳ)

— Y el día que morirás será un día señalado también. — (Καὶ ἡ ἡμέρα κατὰ τὴν ὁποίαν θὰ ἀποθάνῃς θὰ εἶνε ἐπίσης ἀξιοσημειώτος.)

— Tu tienes un caudal asombroso. — (Κατέχεις φοβερὰ πλοῦτη.)

Ἐνταῦθα ἐφέλλισε δὲν εἰζεύρω τί ἄλλο περὶ ἐρωμένων, περὶ γάμου, περὶ εὐτυχίας, ἐξ ὧν ἐνόησα ὅτι ὑπέθετε ὅτι ἦμην νυμφευμένος καὶ ἔπειτα προσέθεσε :

— El día que te casaste hubo en tu casa muchos dares y tomars. — (Τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ἐνυμφεύθης ἔγιναν εἰς τὴν οἰκίαν σου μεγάλα ἐσθαι· καὶ ἐγένοντο πολλὰ δοῦναι καὶ λαβεῖν.)

— Y otra se quedó llorando. — (Καὶ μία ἄλλη γυνὴ ἔκλαυσε διὰ τοῦτο.)

— Y cuando tu la vees te se abren las alas del corazón. — (Καὶ ὅταν τὴν βλέπῃς σοῦ ἀνοίγουν τὰ πτερὰ τῆς καρδίης.)

Καὶ ἐξηκολούθησε μὲ τὸν ἴδιον τόνον λέγουσα ὅτι εἶχον ἐρωμένας καὶ φίλους καὶ θησαυροὺς καὶ χαρὰς αἱ ὁποῖαι μὲ ἀνέμενον καθ' ὅλας τοῦ ἔτους τὰς ἡμέρας εἰς ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου.

Ἐνῷ ἡ γραῖα ὠμίλει πάντες εἰσιώπων, ὡς νὰ ἐπίστευον ὅτι ἐπροφήτευεν ἀληθῶς. Ἐπὶ τέλους ἐπέρανεν τὴν προφητείαν μὲ εἶδος τι ἀποχαιρετισμοῦ καὶ ἀνοίξασα τοὺς βραχίονας ἐν χορευτικῇ στάσει, ἔκαμην ἐν πῆδημα. Ἐδῶκα τὴν πετσέταν καὶ τὸ πλῆθος ἐξερράγη εἰς κραυγὰς, εἰς χειροκροτήματα, εἰς ἄσματά, κάμνον γύρω μου χιλιάς παραδόξους χειρονομίας καὶ πηδῆματα καὶ χαιρετίζον με δι' ὀθήσεων καὶ θωπειῶν εἰς τοὺς ὦμους ὡς παλαιὸν τινα φίλον, μέχρις οὗ, συστρεφόμενος καὶ ὠθῶν ὅτε τοῦτον καὶ ὅτε ἐκείνον κατόρθωσα νὰ ἀνοίξω δίδοον καὶ νὰ φθάσω τοὺς φίλους μου. Ἀλλὰ νέος κίνδυνος μᾶς ἠπέλει. Ἡ εἰδήσις περὶ τῆς ἀσπίσεως ἐνός ξένου εἶχε διαδοθῆ, αἱ φυλαὶ ἐτέθησαν εἰς κίνησιν, ἡ πόλις τῶν ἀθιγγάνων ἦτο ἀνάστατος. Ἀπὸ τὰς πλησίον οἰκίας, ἀπὸ τὰς μακρυνὰς τρώγλας, ἀπὸ τὴν κορυφὴν τοῦ λόφου, ἀπὸ τὸ βάθος τῆς κοιλάδος, ἔτρεχον παιδία, γυναῖκες μὲ νήπια εἰς τὰς ἀγκαλάς, γέροντες μὲ βακτηρίας, ἀνάπηροι καὶ ἀσθενεῖς κατὰ προσποιήσιν, γραῖαι ζητοῦσαι νὰ προφητεύσωσι περὶ τῆς τύχης, ὀλόκληρος στρατιὰ ἐπαϊτῶν ἤρχετο ἐπάνω μᾶς πανταχόθεν.

Ἦτο νύξ· δὲν ἔπρεπε νὰ διστάσωμεν ἐπὶ πλέον, ἐτρέπημεν εἰς φυγὴν τρέχοντες, ὡς μαθημακί, πρὸς τὸ μέρος τῆς πόλεως. Θόρυβος καὶ ἀλαλαγμὸς ἠγέρθη ὀπισθεν ὤμων, οἱ δὲ εὐκίνητοτεροι ἤρχισαν νὰ μᾶς καταδιώκουν. Εὐτυχῶς μετὰ βραχὺν καλπασμόν, εὐρέθημεν ἐν ἀσφαλεῖ ἐδάφῳ, κουρασμένοι, ἀσθμαίνοντες, κατασκονισμένοι, ἀλλὰ σώσι.

— Μὲ κάθε τρόπον, μοῦ εἶπε γελῶν ὁ κύριος Μελκιόρρε,

έπρεπε να φύγωμεν ἄλλως θὰ ἐπεστρέφομεν εἰς τὰς οἰκίας μας χωρὶς ὑποκάμισον.

— Καὶ σημειώσατε προσέθεσεν ὁ Γεργόρας, ὅτι δὲν εἶδομεν ἢ τὰς πύλας τοῦ προκαστείου τῶν Ἀθιγγάνων ἐὰν ἐπροχωρούσαμεν εἰς τὰ ἐνδότερα! Ἐὰν ἐβλέπετε καὶ τὰ ἄλλα μέρη!

— Πόσαι χιλιάδες εἶνε οἱ ἄνθρωποι αὐτοί; ἠρώτησα.

— Ἄγνωστον.

— Πῶς ζοῦν;

— Κανεὶς δὲν εἰξεύρει.

— Ποίαν ἀρχὴν ἀναγνωρίζουν;

— Μίαν μόνην: los reyes (τοὺς βασιλεῖς) ἀρχηγούς οἰκογενειῶν ἢ οἰκῶν, τοὺς ἔχοντας περισσότερα χρήματα καὶ μεγαλειτέραν ἡλικίαν. Δὲν ἐξέρχονται ποτὲ ἀπὸ τὸ προκαστεῖον των, δὲν εἰξεύρουν τίποτε, ἀγνοοῦν πᾶν ὅτι συμβαίνει ἐκτὸς τοῦ κύκλου τῶν οἰκιῶν των. Αἱ δυναστεῖαι πίπτουν, αἱ κυβερνήσεις μεταβάλλονται, τὰ στρατεύματα μάχονται, καὶ εἶνε θαῦμα ἐὰν ἢ περὶ τούτου εἰδῆσις φθάσῃ μέχρι τῆς ἀκοῆς των. Ἐρωτήσατέ τους ἐὰν ἢ Ἰσαβέλλα εἶνε ἀκόμη ἐπὶ τοῦ θρόνου ἢ ὄχι; δὲν τὸ γνωρίζουν. Ἐρωτήσατέ τους ποῖος εἶνε ὁ Δὸν Ἀμεδαῖος; δὲ ἤκουσαν ποτὲ αὐτὸ τὸ ὄνομα. Γεννῶνται καὶ ἀποθνήσκουν ὅπως αἱ μυῖαι καὶ ζοῦν ὡς πρὸ αἰῶνων, πληθυνόμενοι χωρὶς νὰ ἐξέλθουν ἀπὸ τὰ ὄρια των, οὐδὲν ἄλλο βλέποντες καθ' ὅλον τὸν βίον των ἢ τὴν κοιλάδα ἣτις ἐκτείνεται ὑπὸ τοὺς πόδας των καὶ τὴν Ἀλαμύβραν ἣτις ἐγείρεται ἐπὶ τῆς κεφαλῆς των.

Διήλθομεν ἐκ νέου δι' ὅλων τῶν ὁδῶν, τὰς ὁποίας εἶχομεν διατρέξει πρὶν, καὶ αἱ ὁποῖαι ἦσαν ἤδη ἔρημοι καὶ σκοτειναὶ καὶ μοῦ ἐφαίνοντο ἀτελευτήτοι τέλος ἀφοῦ ἀνήλθομεν καὶ κατήλθομεν καὶ ἐστράφημεν πότε δεξιά καὶ πότε ἀριστερὰ ἐφθάσαμεν εἰς τὴν πλατείαν τῆς Συνεντευξέως ἐν τῷ μέσῳ τῆς πόλεως τῆς Γρανάδας, εἰς τὸν πεπολιτισμένον κόσμον.

Ἐπὶ τῇ θέᾳ τῶν φωταγωγημένων καφενείων καὶ ἐργαστηρίων ἠσθάνθητι ζωηρὰν εὐχαρίστησιν ὡς νὰ εἶχον ἐπιστρέψει εἰς τὴν ζωὴν τῆς πόλεως ἀπὸ ἀκατοίκητόν τινα χώραν, ὅπου εἶχον διαμείνει ἐπὶ πολὺν χρόνον.

Τὴν ἐσπέραν τῆς ἐπιούσης ἀνεχώρησα εἰς Οὐαλεντίαν. Ἐνθυμοῦμαι ὅτι ὀλίγας στιγμάς πρὶν ἀναχωρήσω, προκειμένου νὰ πληρώσω τὸν λογαριασμόν τοῦ ξενοδοχείου, παρατήρησα εἰς τὸν κύριον τούτου ὅτι εἰς τὴν σημείωσιν ἦτο ἐν κηρίον ἐπὶ πλέον καὶ τὸν ἠρώτησα γελῶν:

— Τὸ ἀφαιρεῖτε;

Ὁ ξενοδόχος ἔλαβε τὸν κάλαμον καὶ ἀφαιρῶν ἐκ τῆς ἀθροίσεως εἴκοσι λεπτά, ἀπεκρίθη διὰ φωνῆς, ἦν προσεπάθη νὰ καταστήσῃ τρυφερὰν:

— Διαβόλε! μεταξὺ Ἰταλῶν!...

(Ἐπεται συνέχεια).

Π. Α. ΒΑΛΒΗΣ

CATULLE MENDES

Η ΒΑΠΤΙΣΤΙΝΗ

— Ἐπιμωρήτην; Δικτὶ; Δὲν θὰ μετανοήσω ποτὲ δι' ὅτι ἔκαμα, ὅτι ἔζησα, ὅπως ἔζησα. Δι' ὅλων τῶν δυνάμεων τῆς ζωῆς μου ἠγάπησα ἐκεῖνον, ὅστις μὲ ἠγάπη· εἶδον νὰ μειδιῶσι περίξ μου, ὡς συμπλέγμα ζωντανῶν ἀνθέων, τὰ τέκνα μου μὲ τὰς ῥοδοχρόους των παρειάς! Ὑπῆρξα εὐτυχῆς σύζυγος, εὐτυχῆς μήτηρ. Ἄ! πόσον ἦτο ὠραῖον τὸ ἐσπέρας

ὅτε ἔθετον τὸ τέϊον ἐπὶ τῆς τραπέζης, εἰς τὸ δωμάτιον γεμάτων ἀπὸ εἰρήνην ἐντιμον, νὰ βλέπω τὸν σύζυγόν μου νὰ μειδιᾷ πρὸς τὰ ἀποκοιμιζόμενα τέκνα μου. Λυποῦμαι, εἶνε ἀληθές, ὅτι ἀπέθανα τόσον νέα, ἐν ᾧ ἠδύναμην ἀκόμη νὰ ὤσω εὐτυχίαν εἰς ἐκείνους, οὔτινες μοῦ εἶδον τόσῃν χαρὰν, ἀλλ' ὁ Θεὸς οὕτως ἠθέλησεν!

— Βαπτιστίνη! Βαπτιστίνη! ἄφησε, σὲ παρακαλῶ, τὰς ἀνθρωπίνους ταύτας χιμαῖρας. Κατώρθωσα νὰ σὲ συγχωρήσῃ ὁ Θεὸς διὰ τὴν πρὸς τὰ κοσμικὰ ἀφοσιώσιν σου καὶ ἔφθασεν ἡ ὥρα, καθ' ἣν ἀφήνουσα τὸν τάφον θὰ ἀνέλθῃς μετ' ἐμοῦ εἰς τὸν θεῖον Παράδεισον.

— Νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθειαν, δὲν ζητῶ καλλίτερον, καλὲ μου ἄγγελε, διότι ἤρχισα πλέον νὰ στενοχωροῦμαι εἰς τὸ σκοτάς, εἰς τὸ ὅποιον μὲ ἔκλεισαν.

— Ἐγέρθητι λοιπόν, ἔλθε! Πέταξε μὲ τὰς πτέρυγας μου. Θὰ ἴδῃς τὸ συνεχὲς καὶ καταπληττον θέαμα τῶν ἀτελευτήτων οὐρανῶν. Θὰ ἀκούσῃς τὴν παγκόσμιον ἀρμονίαν καὶ θὰ ἀνθίσῃς καλλίτερα ἐκεῖ ὑπὸ τὸ ἀμάραντον φῶς ἢ ἐνταῦθα ὡς ῥόδον ὑπὸ τὸν ἥλιον. Καὶ πρὸς ἐπίμετρον τῆς δόξης σου θὰ λάβῃς σύζυγον ἀντάξιον τῆς τελειότητός σου, ἐντὸς ναοῦ ἐξ ἀδαμάντων, ὅπου θὰ ἱερουργήσῃ αὐτὸς ὁ Θεός. ὦ! πόσον τοῦτο θὰ εἶνε εὐφρόσυνον!

— Βεβαίως ἡ χράα μου δὲν θὰ ἔχῃ ὄρια, ἀφ' οὗ θὰ ἔχω σύζυγον εἰς τοὺς οὐρανοὺς, ἐκεῖνον τὸν ὅποιον εἶχον καὶ ἐπὶ τῆς γῆς.

— Βαπτιστίνη, δὲν σκέπτεσαι ὀρθῶς. Δ' ἄγγελον εἶσαι προωρισμένη καὶ ἄγγελος θὰ εἶνε ὁ σύντροφός σου· ὅσον ἀφορᾷ ἐκεῖνον, ὅστις σοῦ ὑπέκλειψε τὰς οὐρανίους ἐλπίδας, μαθε, ὅτι δὲν ἀπέθανεν ἀκόμη καὶ ὅτι θὰ περάσῃ πολὺς χρόνος μετὰ τῆς ὥρας τοῦ θανάτου του.

Ἡ Βαπτιστίνη ἀνακαθίσασα ἐν τῷ τάφῳ τῆς ἐσυλλογίζετο, ἀκούουσα τοὺς λόγους τούτους.

— Ἐ, λοιπόν! δὲν μὲ ἀκολουθεῖς; ἠρώτησεν ὁ ἄγγελος.

— Ὅχι, ἐφώνησεν, ὄχι. Ἄφ' οὗ ὁ σύζυγός μου δὲν εἶνε ἀκόμη εἰς τοὺς οὐρανοὺς, τί θὰ κάμω ἐγὼ ἐκεῖ μόνη; Φύγε: ἄρησόν με: θὰ περιμένω νὰ ἀναζήσω μέχρις οὗ καὶ ἐκεῖνος ἀναζήσῃ, καὶ οἱ δύο ὑψηλὰ καὶ οἱ δύο ἐν τῷ οὐρανῷ. Ἄρνοῦμαι τὴν ἐνδοξὸν χαρὰν τῶν ἀπίστων γάμων. Ἀντὶ τοῦ σεραφεῖμ, ὅστις θὰ μὲ ἠγάπη, προτιμῶ ἐκεῖνον, τὸν ὅποιον ἠγάπῳ. Θὰ ἀναμένω ἐδῶ, ἐγκαρτεροῦσα, πιστῇ. Μαζὶ θὰ ἀναβῶμεν εἰς τὸν Παράδεισον. Καὶ ἂν ἡ θύρα τοῦ οὐρανοῦ θὰ μὰς ἐκλείετο, ὁ αἰώνιος ὕπνος εἰς τοὺς δύο, εἰς ἐκεῖνον καὶ ἐμὲ, θὰ ἦτο γλυκύτερος ἐντὸς τοῦ τάφου τούτου ἀπὸ τὴν αἰώνιαν συμβίωσιν μετ' ἄλλου ἐν μέσῳ τῶν λαμπροτήτων τοῦ Παράδεισου.

— Χαῖρε λοιπόν! εἶπεν ὁ φύλαξ ἄγγελος.

Καὶ ἐπέταξε πλήρης ὀργῆς μὲ τὰς μεγάλας πτέρυγας του πρὸς τὸν μελαγχολικὸν οὐρανόν. Ἄλλ' οἱ μικροὶ ἀστέρες, οἱ ὁποῖοι εἶδον τόσα πράγματα, οὔτινες γνωρίζουσι τὸ πᾶν, οὔτινες δὲν ἀπατώνται ποτὲ, νεύοντες ὡς χρυσαὶ ὀφθαλμοί, ἐφαίνοντο ὡς νὰ ἔλεγον:

«Ἐχεις δίκαιον, Βαπτιστίνη, ἔχεις δίκαιον.»

Κ. Γ.

ΤΕΛΟΣ

